

Giới thiệu Giả Quan Huyện Đẩu Địa Chủ

Truyện Giả Quan Huyện Đẩu Địa Chủ của tác giả Tự Thủy Vi Lam là một truyện ngôn tình cổ đại, phá án, HE, thể xác và tinh thần, sạch, tuyệt đối sùng văn.

Cảnh sát nhỏ xuyên qua thay huynh trưởng thăng đường thám án, không nghĩ tới thành tâm gương sáng của quan thanh liêm. Kinh đô Nam Triệu Quốc xuất hiện án oan, chỉ tiếc không có người dám nhận, không biết người nào tiến cử Tiểu thái gia, quan thất phẩm tép riu giả mạo đẩu địa chủ, đẩu tham quan, đẩu quý phi, tóm lại là một từ đẩu, đẩu, cùng thiên đẩu vui vẻ, cùng địa đẩu rất vui vẻ, cùng người đẩu cũng rất vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Giả Quan Huyện Đẩu Địa Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Láng Giềng Tranh Giành.

“A – nhẹ chút, nhẹ chút!” Cởi quan phục thất phẩm, Tiểu Sắc tựa vào ghế cảm gương đồng, nha hoàn Tiểu Tứ ăn mặc như thư đồng đang vội vàng giúp tiểu thư nhà mình gỡ ria mép dính ở gần miệng.

Nhìn bộ dáng nhe răng trợn mắt của tiểu thư nhà mình, nha hoàn Tiểu Tứ đau lòng nói: “Tiểu thư, thật ra ngài lớn lên rất giống đại công tử, chỉ cần mặc quan phục vào, người bình thường đều không nhận ra, sao tiểu thư phải chịu tội như vậy, mỗi ngày dính hai cái ria mép này?”

Khi nói chuyện nha hoàn Tiểu Tứ cuối cùng cũng gỡ xong ria mép, Tiểu Sắc lấy gương soi, trên môi hơi hồng, vẻ mặt khoe khoang nói: “Tiểu Tứ, người không cảm thấy tiểu thư nhà người dính thêm râu vào càng oai phong, càng giống ông lớn sao?”

Trong lòng Tiểu Tứ vụng trộm xem thường, cho dù thật sự râu dài ra, tiểu thư nhà nàng cũng không thể thành ông lớn được!

“Không được, ta phải nghiên cứu một lát, tìm râu dễ gỡ, không dễ rút. Nếu không như vậy sẽ rất đau.” Tiểu Sắc lẩm bẩm.

“Cô cô, nương bảo người và Tiểu Tứ ra ăn cơm. Không ăn nhanh, cơm nguội mất!” Một tiểu nha đầu ba bốn tuổi không biết tiến vào lúc nào.

“Được, cô cô liền ra ăn cơm, Liên nhi của chúng ta thật ngoan!” Tiểu Sắc vừa nói chuyện vừa để nha hoàn Tiểu Tứ giúp mình đổi y phục. Kéo tiểu chất nữ đi tới phòng khách.

“Tiểu cô, hôm nay ở nhà huyện nhiều việc sao? Có mệt không? Nhanh đến đây, ngồi xuống ăn cơm! Không biết khi nào ca ca muội mới trở về?” Một phu nhân diện mạo đoan trang, đưa cho tiểu cô nhà mình một chén canh mở miệng nói.

Trên bàn ăn bày một canh, một nặn, hai chay. Một đĩa đậu xào thịt, một đĩa cải trắng đậu hũ, một đĩa đậu hũ trộn hành lá. Còn lại là một bát canh trứng gà. Bên cạnh là cái giỏ nhỏ đựng mấy cái mận sầu. Sau khi Trương thẩm mang cơm nước bung lên, liền hồi tiền viện cùng lão nhân nhà mình ăn cơm.

“Tẩu tẩu, tẩu đừng nói về ca ca bạch nhãn lang* của muội nữa, đem cục diện rồi rắm trong nha môn ném cho muội. Chính mình thì chạy ra ngoài tiêu dao. Thật sự muội không hiểu tẩu coi trọng ca ca muội ở chỗ nào?” Tiểu Sắc nhìn tẩu tẩu vất vả lo liệu vì cái nhà này, liền muốn mắng ca ca Tiểu Tường không đáng tin cậy nhà mình.

*: Chỉ người vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Trương thị nghĩ đến tướng công nhà mình, trên mặt tràn đầy hạnh phúc. Bởi vì năm đó tướng công Tiểu Tường thi tới Tam giáp, rõ ràng có thể làm quan lớn.

Chính vì mình vừa sinh ra nữ nhi, cực tuyệt Hoàng thượng tứ hôn. Nói sẽ không cưới quận chúa gì đó. Có thể biết, kết cục là bị điều tới vùng khi ho có gáy Vạn Huyện, làm một quan huyện lệnh thất phẩm nho nhỏ.

Tiểu Tường nản lòng thoái chí với triều đình. Ngẫu nhiên phát hiện muội mình rất có thiên phú phá án. Dứt khoát để muội muội cải trang thành mình, mỗi ngày thăng đường thám án. Còn hắn thì ba ngày hai bữa lại ra ngoài dùng võ kết bằng hữu, kết giao anh hùng thiên hạ.

Nhìn bộ dáng tẩu từ nhà mình. Tiểu Sắc khinh thường biu môi, haizz! Nữ nhân rơi vào bể tình, thật là chịu không nổi.

“Ca muội là một người có trách nhiệm, là một nam nhân tốt!” Về mặt tẩu tẩu Trương thị hạnh phúc nói. Tiểu Sắc chỉ có thể than thở một tiếng, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.

“Tẩu tẩu, sau này tẩu đừng làm đậu hũ bán cùng Trương thẩm nữa! Tẩu nhìn tẩu xem gầy như vậy, khi ca ca muội trở về nhìn thấy lại đau lòng!” Tiểu Sắc vừa ăn cơm vừa nói.

Tẩu từ Trương thị ở nhà cùng một nhà Trương thẩm làm đậu hũ. Sau đó Trương bá đẩy đi trên đường bán, tiền này dùng để bù vào chi phí sinh hoạt

trong nhà.

”Nào, Liên nhi, ăn nhiều thịt một chút!” Tiểu Sắc gấp thịt để vào chén tiểu chất nữ.

Nghe xong tiểu cô nhà mình nói, trong lòng Trương thị chua xót. Tiểu cô và tướng công không quản việc nhà, không biết củi gạo quý như thế nào. Bỗng lộc huyện lệnh thất phẩm một năm chỉ có hơn mười lượng bạc. Muốn nuôi sống một nhà vài khẩu thật sự không đủ. Tướng công lại thường xuyên mang thư đồng Trương Tam đi ra ngoài. Nghèo như vậy, mỗi lần ra ngoài không mang theo lộ phí.

Hơn nữa, trong nhà Huyện thái gia Tiểu Tường có tổng cộng bảy khẩu. Có thể từ Trương thị của Tiểu Tường, nữ nhi Tiểu Liên, muội muội Tiểu Sắc.

Còn một nhà bốn người Trương thâm. Trương thâm và Trương bá có nữ nhi là Tiểu Tứ, làm nha đầu bên người muội muội Tiểu Sắc. Nhi tử Trương Tam làm thư đồng của Tiểu Tường. Trước đó Trương thâm còn sinh được hai đứa nhỏ nhưng đều bất hạnh chết non.

Xã hội cũ đều nói tên tốt dễ nuôi, Tiểu Tam và Tiểu Tứ lại không cần như thế. Cứ gọi như vậy, liền trưởng thành.

Chuyển tới ngày khác, trong nha môn Vạn Huyện lại có người đánh trống kêu oan. Tiểu Sắc giả làm huyện lệnh hai chân bắt chéo ngồi trên công đường. Một kinh đường* trong tay gõ xuống vang trời. Nhìn hai lão phu nhân tranh cãi âm ỉ phía dưới, đầu hơi đau.

*: dùng để gõ xuống bàn khi xử án

”Lý bà tử, chính bà trộm trứng gà nhà ta, bà còn không dám thừa nhận sao?”

”Thúi lắm, Vương bà tử con mắt nào của bà nhìn thấy lão nương trộm trứng gà nhà bà. Là gà mái nhà bà chạy đến nhà ta đẻ trứng!

Hồ lô nhà ta có thể dài qua tường bò đến nhà bà được chắc! Bà còn hái trộm một quả hồ lô nhà ta đấy!”

”Lão nương ở trong viện nhà mình hái hồ lô, sao có thể tính là trộm?” Trên công đường hai lão phu nhân cãi nhau âm ỉ.

”Yên lặng, yên lặng! Một người nói xong lại đến người kia nói tiếp, cẩn thận bốn thái gia trị tội các ngươi gào thét trên công đường!” Tiểu Sắc cầm một kinh đường, tức giận quát. Nha dịch hai bên cầm côn, không ngừng gõ xuống đất, trong miệng kêu: “Uy ~ vồ!”

Tiểu Sắc nghĩ thầm đây là chuyện gì? Hiện tại là quan huyện thất phẩm, tốt xấu gì cũng đứng đầu một huyện, là huyện trưởng đại nhân. Tới cổ đại, mỗi ngày đều làm những việc như vậy. Việc nhỏ như lông gà vồ tôi, dân chúng đều nháo đi lên công đường.

Rốt cuộc đã hiểu, vì sao nha môn Triều Nam có lệnh, muốn thưa kiện phải đưa tiền tới! Xem ra mình cũng phải nghĩ cách trị một chút những người mỗi ngày ăn no nhàn rồi, không có chuyện gì làm.

Hai lão phu nhân vừa thấy Huyện thái gia phát hỏa. Trong lòng hơi sợ hãi. Lúc này mới ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Tiểu Tường giả khụ một tiếng, Tiểu Tứ giả trang thư đồng lập tức đưa qua một chén trà nóng. Tiểu Sắc nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà. Lúc này mới mở miệng nói: “Nguyên cáo nói trước, đợi nguyên cáo nói xong thì bị cáo nói!

Còn từ ngày mai, bên ngoài nha môn sẽ có một cái rương công lý. Ai muốn cáo trạng phải bỏ mười đồng vào rương công lý trước. Khi tích góp được nhiều, có thể giúp mọi người sửa đường, cũng có thể làm kinh phí đào rương.

còn hai bên công đường viết tám chữ thật to “Thẳng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị.” Sau này phạm là phạm nhân, đều phải đọc một lần trước. Nếu không bốn thái gia cho các ngươi ném thử hương vị của đại côn!”

Hai lão phu nhân nghe Huyện thái gia nói xong. Trong lòng không khỏi “Hồi hộp”, âm thầm cảm thấy may mắn vì mình đến trước một ngày. Bằng không mười đồng thật sự hơi tiếc! Sau này việc nhỏ, vẫn nên tự mình lên giải quyết. Bởi vì việc nhỏ này mà tốn mười đồng thật sự là không đáng giá.

”Lão gia, là như vậy, lão bà tử ta phát hiện, hai ngày nay gà mái nhà ta không đẻ trứng. Kết quả là hôm qua ta nhìn thấy Lý bà tử thân nhiên ăn trứng gà. Nhà bà ta rõ ràng không nuôi gà. Ta hoài nghi Lý bà tử trộm trứng gà nhà ta.” Vương bà tử thở phì phì mở miệng nói.

”Lão gia, là gà nhà Vương bà tử chạy sang đồng cỏ khô nhà ta đẻ trứng. Lão bà tử ta nhặt trứng gà trong nhà mình, sao có thể tính là trộm được chứ? Nếu tính là trộm, bà ta còn hái hồ lô nhà ta đấy!” Lý bà tử cũng mở miệng biện giải.

Tiểu Sắc nhìn thoáng qua hai phu nhân quỳ gối trên công đường, đột nhiên nảy ra ý hay. Mở miệng nói: “Vương bà tử, Lý bà tử, các ngươi là hàng xóm nhiều năm như vậy, suy nghĩ kỹ xem đôi phương có từng giúp người không?”

Hai lão phu nhân không hiểu vì sao Huyện thái gia lại hỏi như vậy? Nhưng mà Vương bà tử suy nghĩ một lát, lúc này mới nói: “Lão gia, lúc lão bà tử ta còn trẻ, sinh Cầu Đan nhi nhà chúng ta. Lúc ấy cha hài tử đang làm việc ngoài ruộng không có ở nhà. Là Lý bà tử giúp ta tìm bà mẹ, còn cùng bà mẹ giúp ta sinh nhi tử Cầu Đan.”

”Lý bà tử, người có nghĩ ra được gì không?” Tiểu Sắc quay đầu hỏi Lý bà tử.

”Lão gia, lão bà tử ta cũng nghĩ tới. Năm đó bà và ta còn sống, luôn khi để nhà mẹ đẻ ta không có ai, thường xuyên không cho ta ăn cơm no. Là Vương bà tử thường xuyên vụng trộm đưa cho ta hai quả trứng gà.” Lý bà tử và Vương bà tử nhớ lại chuyện năm đó, mắt hơi đỏ.

Tiểu Sắc vừa thấy đã đến lúc, lúc này mới nói tiếp: “Các người bởi vì một ít việc nhỏ này, oán trách người khác, muốn nàng đối tốt với người. Câu cửa miệng nói bà con xa không bằng láng giềng gần, nhờ đâu trong nhà thật sự phát sinh chuyện gì, không thể thiếu hàng xóm hỗ trợ.

Người nhặt hai quả trứng gà nhà bà ấy, bà ấy hái một quả hồ lô nhà người, chuyện này coi như xong. Có câu hòa khí sinh tài, ngấm lại nhiều năm tình cảm như vậy, còn tính chút chuyện này sao? Nghĩ kỹ, liên cùng nhau trở về!”

Vương bà tử và Lý bà tử nghe xong Huyện thái gia nói, trên mặt đều lộ ra vẻ áy náy. Cùng kêu lên nói: “Lão gia, chúng tôi biết sai rồi. Sau này sẽ chung sống thật tốt, không bao giờ tới làm phiền Huyện thái gia nữa.” Hai lão phu nhân nói xong, khấn đầu với Huyện thái gia, đỡ nhau đi ra ngoài.

Tiểu Sắc nhìn đồng hồ cát bên cạnh, vừa định kêu bãi đường, có một nha dịch vội vàng đi đến, hành lễ với mình, mở miệng nói: “Lão gia, đã xảy ra chuyện. Ở khúc ngoặt Trương phát hiện một khối thi thể nữ không đầu!”

Tiểu Sắc vừa nghe nhú mày, “Đi chuẩn bị ngựa! Kêu Ngổ tác (Người khám nghiệm) đi cùng.”

Khúc ngoặt Trương tọa lạc ở chỗ giao nhau giữa Chương Hà và Loan Hà. Nước sông chảy xiết, chảy tới một khúc ngoặt. Vốn dĩ tên là “khúc ngoặt Chương”, sau đó bởi vì họ Trương tương đối nhiều, nên đổi thành “khúc ngoặt Trương”.

Sáng sớm hôm nay có mấy phu nhân ra bờ sông giặt quần áo, phát hiện từ trên thượng du có một thi thể nữ không đầu trôi xuống. Quả thực sợ hãi, lúc này thông tri người trong thôn sai người đến huyện nha báo án.

Ngổ tác cầm dụng cụ chuyên dụng, cẩn thận kiểm tra thi thể. Lúc này thi thể đã bị ngâm vào trong nước sông hơi sưng to trắng bệch. Dân chúng đứng rất xa xem náo nhiệt, quan sát hiện trường.

”Đại nhân, thi thể nữ này khoảng mười bảy mười tám tuổi. Thời gian ngâm trong nước quá dài, căn cứ vào miệng vết thương trên người, có thể là sau khi bị xâm phạm xong dùng dây thừng siết cổ đến chết. Hung thủ đã giết người rồi, vì sao lại còn cắt đầu làm gì?” Ngổ tác Lưu Thành An vừa kiểm tra vừa nói.

Tiểu Sắc nhìn vòng tay trên cổ tay thi thể nữ, lâm vào trầm tư. Tuy rằng không hiểu về ngọc lăm, nhưng Tiểu Sắc có thể nhìn ra vòng tay trên cổ tay thi thể nữ này, không thích hợp. Hung thủ không tháo vòng ngọc quý này xuống, như vậy có thể nhìn ra đôi phương không phải giết tiền, cướp sắc giết người.

”Lý bộ đầu, người mang người đi lên thượng du điều tra, xem có nữ nhân nào mất tích không. Trọng điểm là nhà những địa chủ, hương thân!” Tiểu Sắc mở miệng nói.

Lý bộ đầu liền dạ, mang theo nha dịch theo đường sông đi lên trên. Tiểu Sắc bảo người mang thi thể nữ không đầu đến nghĩa địa, sau đó mới mang theo người về huyện nha.

Hôm sau Lý bộ đầu tới báo cáo nói tức phụ (con dâu) nhà địa chủ Vương mất tích. Địa chủ Vương và nhi tử mang theo hạ nhân tìm đến nghĩa địa nhìn thi thể nữ không đầu, khóc đến chết đi sống lại. Khóc còn đau xót hơn cả mẫu thân chết. Nhi tử của Vương địa chủ chỉ rơi vài giọt nước mắt tượng trưng.

”Tức phụ của ta hiền đức, sao mệnh lại khổ như vậy! Cứ như vậy bị tặc nhân giết hại...” Địa chủ Vương khóc rất lâu, yêu cầu Huyện thái gia nhất định phải bắt được hung thủ, báo thù cho tức phụ mình. Hơn nữa nguyện ý bỏ ra mười lượng bạc, bỏ vào rương công lý vì dân của Huyện thái gia.

Bạn đang đọc truyện *Giả Quan Huyện Đầu Địa Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thu Nhận Tiểu Khất Cái.

“Tiểu... Công tử, người nói xem người chết có biến thành quỷ hay không?” Nha hoàn Tiểu Tứ đứng ở ngoài tường nhà địa chủ Vương cùng với Tiểu Sắc, lo lắng nói.

Tiểu Sắc không nói gì, rìa mép dính hai bên, ăn mặc giống nông dân, dựa vào một cây đại thụ bên ngoài nhà địa chủ Vương, trong tay cầm hai cái bánh bao, thỉnh thoảng uống nước trong bình hồ lô.

Lúc này trong viện nhà địa chủ Vương truyền ra âm thanh hòa thượng gõ mõ niệm kinh, còn có tiếng khóc bi ai.

Tiểu Sắc lau miệng, lúc này mới nói: “Người chết như đèn đã cạn dầu, đã thành tro bụi, lấy đâu ra quỷ? Nói có quỷ chẳng qua là người trần hù dọa mình mà thôi, chỉ có người trong lòng có quỷ, mới có thể sợ quỷ. Nếu em không làm chuyện trái với lương tâm thì không sợ nửa đêm ma gõ cửa!”

Phá án từ cần phải điều tra ngầm, không phải chỉ ngồi ở công đường phỏng đoán, cho nên Tiểu Sắc cải trang, mang nha hoàn Tiểu Tứ cùng tới Vương Gia Trang.

Đúng lúc này cách đó không xa, một tiểu khất cái nhìn bánh bao trong tay Tiểu Sắc, nuốt nước miếng. Tiểu khất cái hận không thể vurun một cái tay tới, nói ta đói bụng. Thật sự là đồ ăn của Tiểu Sắc quá thơm.

Tiểu Sắc vừa mới quay đầu liền thấy một tiểu khất cái bần thiêu, tiểu khất cái liếm môi khô khốc của mình, về mặt mong chờ nhìn Tiểu Sắc, cuối cùng đáng thương nói: “Công tử, người hãy thương ta! Ta thật sự rất đói bụng. Chỉ cần công tử thương cho ta một cái bánh bao, ta có thể đem chuyện ta biết nói cho công tử.”

Tiểu Sắc có hứng thú với tiểu khất cái bần thiêu này. Khẩu khí của tiểu khất cái này rất lớn, nghĩ thầm một tiểu khất cái có thể biết được rất nhiều chuyện, vì thế liền đưa bánh bao cho tiểu khất cái. Tiểu khất cái cầm bánh bao, hai ba miếng đã ăn hết vào bụng. Bởi vì ăn quá nhanh nên bị nghẹn.

Tiểu Sắc cười bất đắc dĩ, đem nước trong bình hồ lô đưa tới. Tiểu khất cái tiếp nhận hồ lô, uống “Ừng ực” vài ngụm, lúc này mới tốt hơn.

Tiểu Sắc mở miệng nói: “Đi, đổi chỗ ngồi, đem những chuyện ngươi biết nói cho ta. Nếu lời nói của ngươi hữu dụng, nói không chừng ta sẽ thưởng lớn cho ngươi.” Vì thế tiểu khất cái mang chủ tớ Tiểu Sắc tới miếu thổ địa cũ nát ở Vương Gia Trang.

“Công tử, có phải người đến tra án tử hay không?” Tiểu khất cái mở miệng nói, nhìn dung động trên mặt Tiểu Sắc, tiểu khất cái nhanh nhạy nói tiếp: “Ta nhận ra được hần, hần là tiểu thư đồng bên cạnh Huyện thái gia.” Tiểu khất cái dùng ngón tay đen thui, chỉ chỉ tiểu nha hoàn Tiểu Tứ.

“Nói đi! Ngươi biết cái gì?” Tiểu Sắc biết tiểu khất cái chỉ nhận ra Tiểu Tứ, không nhận ra mình, lúc này mới yên lòng.

“Ừm, ta biết địa chủ Vương loạn luân với tức phụ hần, bị lão bà ghen tị của hần biết được. Vì thế lão bà địa chủ Vương tra tấn tức phụ mình đến chết. Sau khi nhĩ tử của địa chủ Vương biết, liền không bao giờ thích nàng dâu mình.

Sau đó, lão nương hần bày mưu hạ kế, lại cưới biểu muội mình làm thiếp. Về phần tức phụ của địa chủ Vương chết như thế nào thì ta không biết. Dù sao lúc đó trời tối, ta chỉ nhìn thấy hai người khỏe mạnh mang thi thể ném xuống sông.” Tiểu khất cái mở miệng nói.

Tiểu Sắc nghe tiểu khất cái nói xong, hai mắt sáng ngời. Ngày đó vừa nhìn thấy địa chủ Vương, nàng liền cảm giác được địa chủ Vương có chỗ không thích hợp. Nhìn bộ dáng địa chủ Vương, giống như nhìn thấy được Giả Trân trong . Lúc Tần Khả Khanh chết, Giả Trân cũng giống như địa chủ Vương, vừa khóc vừa kêu thương tâm.

Sau đó trong lòng Tiểu Sắc có ý định, tiếp tục nói: “Haizz, ngươi còn biết cái gì? Có thể nói ra, nếu công tử ta cảm thấy ngươi hữu dụng, sau này ngươi có thể đi theo ta không chừng!”

Khất cái vừa nghe thấy vậy lập tức tỉnh táo, sau đó cắn chặt răng nghĩ thầm: Vì cơm no sau này nên liều mạng. Tiểu khất cái dùng ngón tay sờ sờ mũi, lúc này mới nói: “Được, ta đem mọi chuyện ta biết nói cho công tử.” Vì thế tiểu khất cái bắt đầu thao thao bất tuyệt.

“Hiện tại Nam Triệu Quốc của chúng ta do Ung Đế Mộ Dung Hường cầm quyền. Vị Ung Đế này thật sự ngu ngốc. Đã qua thời kì trẻ tuổi, hiện tại tuổi càng lớn càng vô đạo.

Trong triều gian thần lòi thật thì khó nghe, trung thần lương thiện khổ không thể nói hết. Mỗi ngày Ung Đế chỉ biết sùng hạnh Phụng quý phi trong cung. Nghe nói năm nay Phụng quý phi hai mươi lăm tuổi. Mà Ung Đế Mộ Dung Hường đã gần 55, có thể làm gia gia của Phụng quý phi.

Nhưng mà, hiện tại trong triều chỉ có duy nhất Sở Vương gia là có thể trị được Ung Đế. Hai người biết vì sao không?” Tiểu khất cái cố ý mở lời.

Tiểu Sắc không làm tiểu khất cái thất vọng, mở miệng hỏi: “Vì sao Hoàng thượng lại sợ Sở Vương gia?”

Tiểu khất cái khoe khoang nói: “Bởi vì tiên đế Nam Triệu Quốc là Thuận Đế Mộ Dung Thành đã từng ban cho Sở Vương phủ một cái roi đánh vương. Có thể đánh hôn quân, đánh nịnh thần. Có thể đánh chết, không cần chôn.

Thuận Đế Mộ Dung Thành là gia gia của Ung Đế Mộ Dung Hường. Năm đó Sở Vương gia cưới muội muội của Thuận Đế. Khi đó Sở Vương gia là thần tử Thuận Đế tín nhiệm nhất. Vốn dĩ là muội phu của mình, đều là người một nhà. Đương nhiên thật phải thối trong nôi, nước phù sa không chảy ruộng ngoài.

Nhưng mà, năm đó còn có một Định Quốc Hầu phủ hiến hách. Lam Hầu gia mới là người lợi hại nhất. Lam Hầu gia cùng trưởng công chúa cùng nhau lớn lên như tỷ đệ, tình cảm rất tốt.

A, chính là muội muội của Thuận Đế trưởng công chúa Mộ Dung Y, lúc ấy vì tránh thoát Lưu thái hậu hãm hại. Khi còn nhỏ từng được phụ thân Lam Hầu gia trộm ôm ra khỏi hoàng cung, cho nên mới cùng Lam Hầu gia cùng nhau lớn lên từ nhỏ. Thuận Đế còn ban cho Lam Hầu gia kim bài miễn tử, nói chỉ cần không phải mưu nghịch, có thể miễn trừ ba lần tử tội.

Hơn nữa Sở gia và Lam gia đều thừa kế tước vị. Nghe nói hiện tại Lam Hầu gia có công lớn hơn chán chủ, không thể nào được Ung Đế tín nhiệm. Một thời gian trước Lam Hầu gia còn cáo lão hồi hương, Hoàng thượng chúng ta không đáp ứng.

Lam Hầu gia liền cáo ốm ở nhà, mặc kệ chuyện trong triều, càng ra lệnh cho thủ hạ ở Ô Y bang. Kết quả là ta liền theo sư phụ mật thám lưu lạc tới nông thôn. Mấy ngày hôm trước sư phụ ta đến trấn trên, còn chưa trở về. Bây giờ chỉ có mình ta.”

”Nói như vậy Ô Y bang các người do Lam Hầu gia quản sao?” Trách không được tiểu khát cái này biết nhiều như vậy. Tiểu Sắc nhìn thoáng qua tiểu khát cái, đột nhiên nảy ra ý hay.

”A, người tên là gì? Có nguyện ý theo ta không, sau này nghe lời ta nói, giúp ta làm việc, hơn nữa phụ trách ăn ở.” Tiểu Sắc nghĩ thầm bên cạnh có một tiểu khát cái chuyện gì cũng biết cũng không tồi.

”Được, dù sao tạm thời ta không có chỗ để đi. Chỉ cần phụ trách ăn ở, công tử bảo ta làm cái gì thì ta sẽ làm! Tiểu nhân tuyệt đối sẽ nghe lời. Sau này công tử cứ gọi ta Tiểu Ngũ.” Tiểu khát cái cao hứng nói.

Bạn đang đọc truyện *Giả Quan Huyện Đẩu Địa Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thăng Đường Thảm Án 1

Tàu tẩu Trương thị của Tiểu Sắc vừa nhìn thấy tiểu cô nhà mình mang về một tiểu khát cái bản thủ, thoáng nhú mày. Vốn dĩ trong nhà không đủ thu chi, hiện tại thêm một người, có thể tốt được sao?

Tiểu khát cái biết nhìn sắc mặt người khác, vừa thấy phu nhân nhú mày, lập tức mở miệng nói: “Phu nhân, Tiểu Ngũ ăn rất ít, sẽ cố gắng làm việc, tuyệt đối không lừa dối! Ta, ta còn biết một chút công phu, có thể làm hộ vệ cho ngài!” Vừa nói chuyện vừa đuổi cánh tay trắng kiện. Tiểu khát cái sợ phu nhân đuổi mình đi.

Trương thị nhìn tiểu khát cái đáng thương, vẻ mặt mong đợi nhìn mình, trong lòng mềm xuống. Tiểu khát cái này mới hơn mười tuổi, quần áo trên người đơn bạc, nhìn trời càng ngày càng lạnh, đuổi hài tử còn nhỏ như vậy đi, không bị lạnh chết thì cũng đói chết.

Người ta nói gieo nhân nào gặt quả ấy. Hy vọng mình thu nhận đứa nhỏ này, có thể tích chút phúc cho trượng phu và người nhà, sau này có thể sinh cho tướng công một nhi tử nối dõi tông đường.

“Nếu vậy thì ở lại đi! Trương thẩm bà dẫn hắn đi tắm rửa, sau đó mang y phục cũ trước đây của tướng công sửa cho Tiểu Ngũ mặc. Tạm thời cứ ở sương phòng cạnh đại môn!” Tàu tử Trương thị thở dài một hơi, mở miệng nói.

“Phu nhân, nô tỳ liền đi an bài.” Trương thẩm đáp.

“Tạ ơn phu nhân, tạ ơn công tử!” Vẻ mặt tiểu khát cái hưng phấn đi theo Trương thẩm ra ngoài.

“Tàu tẩu, mỗi ngày tàu cùng Trương thẩm, Trương bá làm đậu hủ, luôn lo lắng bán không hết sẽ hư mất, không bằng đem đậu hủ làm thành đậu khô và đậu hủ thối. Chúng ta có thể làm đề Trương bá bán ở huyện nha gần đây, gần cổng thành. Như vậy đỡ phải sau này thời tiết ngày càng lạnh, Trương bá vất vả đẩy xe rao hàng trên phố.

Khi mùa đông thiếu đồ ăn, chúng ta có thể làm thêm ít giá đậu. Làm nhiều như vậy mình Trương bá không mang đi được.” Tiểu Sắc làm sao không nhận ra được tàu tử nhà mình buồn rầu.

Tàu tử Trương thị nghe xong hai mắt sáng lên. Đúng vậy, hiện tại có thêm Tiểu Ngũ, có thể cùng giúp Trương bá. Hai người bán trên phố cũng không tồi. Trước đây trong nhà một mình Trương bá lo liệu tất cả mọi việc. Hiện tại có thêm một tiểu khát cái, chẳng phải có thêm một người giúp đỡ đây sao!

“Tiểu cô, không nghĩ tới muội suy nghĩ thấu đáo như vậy. Được rồi, liền nghe theo muội. Tàu vẫn còn ít ngân lượng, hay là muội cầm đi thuê cửa tiệm, lát nữa bảo Trương bá mang theo Tiểu Ngũ làm.” Tàu tử Trương thị nhìn tiểu cô nhà mình, vẻ mặt hưng phấn nói.

“Tàu tử, thuê cửa tiệm tàu không cần lo, tốt xấu gì ta cũng là quan phụ mẫu, thuê cửa tiệm dễ như trở bàn tay.” Tiểu Sắc nghĩ thầm làm Huyện lệnh cũng không tồi, ít nhất vẫn có thể mượn.

Chuyển sang ngày khác, Tiểu thái gia mang theo ba nha dịch bắt đầu thăng đường thảm án. Đầu tức phụ địa chủ Vương đã được Lý bộ đầu mang theo người tìm trở về. Hóa ra đầu người bị ném vào trong một cái giếng cạn.

Biết được việc này là do buổi tối tiểu khát cái trèo tường vào nhà địa chủ Vương nghe được. Vì lưu lại ấn tượng tốt cho gia chủ, tiểu khát cái biểu hiện khả năng của mình, chứng minh mình là người hữu dụng. Võ công của tiểu khát cái không tồi, phi thân một cái liền nhảy tới tường nhà địa chủ Vương, xoay người nhảy vào.

Quỳ trên công đường là địa chủ Vương và lão bà địa chủ Vương, nhi tử địa chủ Vương cùng với tiểu thiếp. Tiểu Sắc nhìn lướt qua dưới công đường, lúc này mới mở miệng nói: “Mấy người dưới công đường, đọc cho lão gia ta nghe khẩu hiệu hai bên đại đường trước đã.”

Địa chủ Vương vừa nghe liền không làm, mình rõ ràng là khổ chủ (người bị nạn), khi nào thì biến thành nghi phạm rồi? “Lão gia, ngài có làm hay không? Chúng ta là nguyên cáo, sáng sớm hôm nay lão gia không phân biệt trắng đen mang một nhà chúng ta tới đây, đạo lý gì vậy?”

Trên đường tới, lão gia không nói hai lời, bắt chúng ta nói khẩu hiệu, quả thực là khinh người quá đáng! Ta đã bỏ vào rương công lý mười lượng bạc rồi đây!”

Tiểu Sắc nhìn về mặt không phục của địa chủ Vương, cười lạnh nói: “Địa chủ Vương, đây là quy định mới của bốn thái gia, phàm là người đến công đường đều phải đọc khẩu hiệu. Thế nào? Người dám cãi mệnh lệnh của bốn thái gia sao?” Lúc nói mấy câu đó, trong lòng Tiểu Sắc vui vẻ, ha ha, rốt cuộc có thể trải nghiệm một phen thâm văn phạm nhân.

Địa chủ Vương thấy Huyện thái gia cương quyết, tuy trong lòng không muốn, nhưng ông ta cũng biết quan huyện không quản trong nhà mình có bà con thân thích làm quan ở triều, nước này không thể uống, ông ta không tình nguyện thì thầm: “Thằng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị!”

Sau đó lão bà địa chủ Vương, nhi tử, tiểu thiếp của nhi tử từng người đọc “Thằng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị!”

“Địa chủ Vương, Vương phu nhân, Vương công tử và vị tiểu nương tử kia nữa, các người từng người một nói rõ ràng mọi chuyện? Hay là bốn thái gia cho bọn nha dịch đánh một trận rồi mới nói? Như vậy các người mới có thể hiểu mười chữ này có nghĩa là gì.

Bốn thái gia nói cho các người biết, nếu thằng thần nói ra, bốn thái gia không làm các người đau đớn da thịt. Nếu cự tuyệt, lát nữa bị trượng đánh đòn có mà kêu đau.” Tiểu Sắc nhìn mấy người quỳ trên công đường mở miệng nói.

“Lão gia, chúng ta không có gì để nói, nếu lão gia có thể tìm được đầu người, như vậy người có thể tìm được hung thủ. Ngài muốn khổ chủ chúng ta nói cái gì?” Nhi tử địa chủ Vương nói.

Tiểu Sắc nhìn thoáng qua nhi tử của địa chủ Vương, cười lạnh nói: “Được, thái gia đã cho các người cơ hội nhưng các người không nói, như vậy để bốn thái gia thay các người nói.” Lúc này dân chúng bên ngoài đến xem náo nhiệt hai mắt mở to, vênh tai lên nghe.

“Vương công tử, lúc thì từ người bị chính phụ thân người khí dễ, người làm cái gì? Người có từng vì nàng ấy lấy lại công đạo hay không? Người có cố gắng bảo vệ nàng ấy hay không? Nàng chính là mẫu thân sinh ra nhi tử người. Nhi tử ba tuổi của người vô cớ mất tích, người có từng phái người đi tìm hay không?”

Địa chủ Vương, người là công công (ba chồng) nhiều lần xâm phạm tức phụ, người có biết chữ thẹn viết như thế nào không?

Đại Lưu thị, người không quản được nửa dưới của nam nhân nhà mình, cho nên tra tấn tức phụ đáng thương kia, trong lòng người cảm thấy thoải mái không?

Tiểu Lưu thị, người vì muốn làm thiếp, chằm ngời thổi gió tìm người giết người, hãm hại làm nhục chủ mẫu và con vợ cả, trong lòng người còn vương pháp hay không?” Tiểu Sắc dứt lời, một Kim Đường “Bang” một tiếng vỗ lên bàn.

Mọi người quỳ dưới công đường ngẩng ngẩng cả người, ngay cả dân chúng xem náo nhiệt cũng không tránh khỏi khiếp sợ. Trong ngoài công đường im ắng lạnh ngắt như tờ!

Bạn đang đọc truyện *Giả Quan Huyện Đấu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thằng Đường Thâm Án 2.

Dân chúng đứng ở bên ngoài công đường xem náo nhiệt vây kín xung quanh nha môn. Bên trong đám người có một vị nam tử trung niên, nhìn Huyện thái gia trên công đường bắt chéo hai chân, trong lòng sinh ra vài phần hứng thú, thầm nghĩ vài năm không gặp Tiểu huynh đệ, trình độ thẩm án hình như ngày càng cao, khí thế làm quan cũng xuất ra rồi.

Chỉ tiếc năm đó mình ở Vạn Sơn, nhưng mà cũng may thân thích giới thiệu làm sư gia Phong Huyện. Nam tử trung niên cảm thấy Tiểu huynh đệ có chỗ không đúng, nhưng không thể nói ra được chỗ nào.

Lúc này trên công đường, địa chủ Vương nhìn Huyện thái gia không dám tin. Nhưng mà bị người khác bóc ra việc xấu trong nhà, trong lúc nhất thời nghẹn lời, xấu hổ đỏ bừng cả mặt.

Lúc trước chính mình cũng không muốn xâm phạm tức phụ, nhưng mà nghĩ thấy một hương vị dễ ngửi trên cổ tức phụ, sau đó mất tự chủ xâm phạm.

Lão bà địa chủ Vương nghe xong lời Huyện thái gia nói, giống như lão tăng ngồi thiền mặt không có biểu tình gì. Mà nhi tử địa chủ Vương hổ thẹn, đỏ mặt cúi đầu. Lúc này tiểu Lưu thị mặc kệ, lập tức hét lên.

“Lão gia, oan uổng quá! Đại lão gia có chứng cứ gì có thể chứng minh là tiểu phụ hại chết Vạn thị chứ? Vạn thị chết có liên quan gì đến ta? Đại lão gia

không có bằng chứng đừng có vô cớ oan uổng người tốt!”

Tiểu Sắc nhìn tiểu Lư thị sống chết không nhận, lạnh lùng nói: “Người đâu, mang nhân chứng và nguyên cáo vào!” Lúc này từ cửa hồng công đường, một nha hoàn đi ra, trong tay ôm một hài tử ba tuổi.

Nàng đi vào công đường, buông hài tử trong lòng ra, “Bụp” một tiếng quỳ rạp xuống đất. Lớn tiếng khóc nói: “Đại lão gia thanh liêm, tiểu thư nhà ta chết rất oan uổng, thỉnh lão gia làm chủ cho tiểu thư và tiểu thiếu gia. Nếu không nhờ có Tiểu Ngũ huynh đệ, chủ tớ hai người chúng ta sẽ chết ở trong tay Lư di nương.” Nàng khóc đến khi thở hỗn hển.

Hóa ra buổi tối hôm đó, Tiểu Ngũ không chỉ nghe trộm được lão bà địa chủ Vương cùng tâm phúc nói chuyện riêng. Trong lúc vô tình còn cứu được Xuân Đào và tiểu tôn tử địa chủ Vương bị trói ở trong phòng củi.

Lúc tiểu Lư thị nhìn thấy Xuân Đào, loáng một cái tái nhợt. Tiệp tỷ này còn sống sao? Rõ ràng ngày đó mình đã an bài người giải quyết Xuân Đào và tiểu nghiệt chủng kia. Trong lòng tiểu Lư thị chán nản.

“Tiểu Lư thị, ngươi còn không mau khai ra sao? Người đâu, lôi xuống đánh cho ta. Mang cả Vương công tử cùng kéo xuống đánh.” Nha dịch mang nhi tử địa chủ Vương và tiểu Lư thị kéo xuống. Một lát sau liền truyền đến tiếng “Bùm bùm” do bản tử đánh vào mông.

Trong phòng các dụng cụ hành hình đều có. Bản tử đánh vào trên người tiểu Lư thị và nhi tử địa chủ Vương “gào khóc” kêu.

Tiểu Sắc nhìn lão bà địa chủ Vương Lư thị trên công đường vẫn ần ần, sắc mặt dần dần trở nên tái nhợt. Nghĩ thầm tâm lão thái bà này thật là kiên cường, ta xem ngươi có thể nhẫn được bao lâu?

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, làm người nghe sớn gai ốc. Lão bà địa chủ Vương rút cuộc nhịn không được, cao giọng hô: “Đại nhân, ta xin nhận tội, dân phụ nguyện ý cung khai, thỉnh đại nhân hạ thủ lưu tình, buông tha cho nhi tử và tước phụ. Ngài còn đánh tiếp, hai người bọn chúng đang sống sờ sờ sẽ bị đánh chết mất!”

Lúc này Tiểu Sắc khoát tay, nha dịch dừng phạt, trong phòng phát ra tiếng thở thoi thóp của hai người.

“Đại Lư thị, ngươi có thể bắt đầu nói.” Tiểu Sắc nhìn lão bà địa chủ Vương nói. Người ta nói đánh vào thân nhi đau ở tâm nương, chiều này quả nhiên dùng được.

Đại Lư thị nhìn thoáng qua hai người bị đánh ngất xỉu. Kỳ thật nhi tử địa chủ Vương và tiểu Lư thị đánh không được mấy bản. Bản tử vừa chạm vào thân liền bắt đầu gào khóc thê lương, sau đó hôn mê bất tỉnh. Sở dĩ làm ra động tĩnh lớn như vậy, tất cả đều là kiệt tác của bọn nha dịch.

Đại Lư thị xoa mồ hôi trên trán. Lúc này mới chậm rãi nói: “Lúc trước, bà đỡ bắt mạch nói ta hoài thai nữ nhi. Vì muốn đứng vững ở nhà họ Vương, ta cùng tẩu tử thông đồng với nhau từ trước, nếu như tẩu tử sinh hạ nhi tử, chúng ta liền trộm đổi. Lúc ta gần lâm bồn, cố ý trở về nhà mẹ đẻ.

Mười tháng hoài thai ta thật sự sinh hạ nữ nhi. Vì giúp ta đổi hài tử, tẩu tử cố ý té ngã sinh non trước. Vì thế ta cùng nhà mẹ đẻ tẩu tử đánh tráo hài tử mới sinh ra. Ta nghĩ đợi nhi tử lớn, khiến cho nhi tử cưới chất nữ nhà mẹ đẻ, cũng chính là nữ nhi ta đổi ra ngoài.

Ai biết nhi tử ta lại coi trọng Vạn thị. Vạn thị lớn lên cũng đoan trang, thấu tình đạt lý. Nhưng vị trí tước phụ là của con ta, là vị trí ta để cho nữ nhi Thúy Vũ của mình. Nhưng mà phụ tử bọn họ giống như trùng tà nhất định phải cưới Vạn thị vào cửa.

Sau khi Vạn thị vào cửa, nhi tử cùng nàng phu thê ân ái. Chính nữ của ta phải làm sao bây giờ? Gia sản nhà họ Vương vốn dĩ là của nữ nhi ta. Vì ly gián quan hệ phu thê của bọn họ, ta cho Vạn thị một hộp hương phấn Tây Dương. Hương phấn kia có hiệu quả thúc tình. Lúc này mới có chuyện lão gia nhà ta cưỡng bách Vạn thị.

Nhưng mà ai ngờ sau khi lão gia nhà ta ăn vụng một lần, dường như nghiện, sau đó cưỡng bách Vạn thị hai ba lần. Nhìn lão gia nhà ta càng ngày càng mê muội Vạn thị, ta càng căm ghét, giận bốc lên trong tim.

Vì thế ta làm cho nhi tử tận mắt nhìn thấy Vạn thị và lão gia nhà ta quan hệ bất chính. Sau khi nhi tử nản lòng thoái chí với Vạn thị, liền thú Thúy Vũ vào cửa. Vốn định dùng việc này làm nhược điểm của Vạn thị, nữ nhi kia sẽ tự động rời đi. Ai biết nàng vì mình sinh ra nhi tử, sống chết không chịu rời đi.

Sau đó, sau đó, ta liền, ta liền...” Không đợi đại Lư thị nói xong, Tiểu Sắc mở miệng nói: “Không nghĩ tới nữ nhi Lư Thúy Vũ của ngươi, so với ngươi ác hơn. Muốn tính mạng Vạn thị. Thật đúng là có này mẫu tất có này nữ, mẹ con hai người đều ngoan độc, âm hiểm giống nhau.

Sau khi Lư Thúy Vũ nhìn trọng phú không thích Vạn thị, càng ghét bỏ Vạn thị chặn đường nàng, liền nghĩ tới giết người diệt khẩu. Ngay cả nhi tử Vạn thị sinh ra cũng muốn loại bỏ. Nếu không nhờ có Xuân Đào, tiểu tôn tử của ngươi e rằng cũng sớm rời bỏ nhân thế.

Ngươi rõ ràng biết Lư Thúy Vũ giết người lại không ngăn cản, còn mở cửa dẫn đường, trơ mắt nhìn Vạn thị bị hai đại hán lăng nhục đến chết, còn bảo người cất đầu nàng, ném vào trong giếng cạn. Cho rằng thi thể không có đầu, mặc dù có một ngày bị người ta phát hiện, cũng không dễ dàng nhận ra thân phận người chết.

Chính vì mẹ con các ngươi xem nhẹ vòng tay trên người Vạn thị, đó là vòng ngọc gia truyền nhà họ Vương! Địa chủ Vương vẫn áy náy đối với tước phụ, cho nên liếc mắt một cái liền nhận ra vòng tay này. Vương công tử nhìn thấy cái vòng tay kia, có lẽ nhớ những ngọt ngào trong tân hôn. Ta nói như vậy có đúng không?

Ngày đó bởi vì nhận thi, ta nhìn ra Vương công tử rồi rầm, địa chủ Vương không thích hợp. Lúc này mới cho người tra xét cẩn thận mỗi người nhà các người. Lưỡi trời tuy thừa nhưng khó lọt, nếu không muốn người khác biết trừ phi mình đừng làm. Người đâu, cho tội phạm ký tên!”

Bạn đang đọc truyện *Giả Quan Huyện Đẩu Địa Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Nguy Hiểm Đến Gần.

“Tiểu huynh đệ, đệ còn nhớ rõ vi huynh không?” Nam tử trung niên nhìn Tiểu Sắc nhanh nhẹn kết án, nên thăm, nên án, vẫn luôn đợi dân chúng xem náo nhiệt rồi đi, lúc này mới đi ra.

Tiểu Sắc nhìn nam tử xa lạ trước mặt, hơi sững sờ. Nam tử trung niên nhìn ra trong mắt Tiểu Sắc nghi hoặc, bắt đầu dĩ nói: “Tiểu huynh đệ, chẳng lẽ không còn quen biết vi huynh, ta là Trương Từ Bộ đây?”

Ba năm trước chúng ta cùng nhau vào kinh tham gia khoa cử. Tiểu huynh đệ được cao trung Tiền Tam Giáp, mà vi huynh lại thi rớt. Không lẽ Tiểu huynh đệ làm Huyện thái gia, quý nhân hay quên không nhớ rõ huynh đệ này rồi sao?”

Tiểu Sắc nghĩ thầm ta quen người à? Ta không phải là ca ca Tiểu Tường. Vì không để đối phương nhìn ra sơ hở, đành phải chào hỏi. Dùng tay vỗ nhẹ đầu mình, cười nói: “Hóa ra là Trương huynh, huynh xem đầu óc của đệ này.

Thật sự là bận quá, trong khoảng thời gian ngắn liền quên mất, thật có lỗi! Trương huynh, sao huynh lại rảnh rỗi tới huyện thành hẻo lánh này của ta? Không biết hiện tại Trương huynh nhậm chức ở đâu?”

Nhìn Tiểu Sắc nhận ra mình, trên mặt Trương Từ Bộ hiện ra sung sướng, sau đó cười ha ha nói: “Không gạt gì Tiểu huynh đệ, thân thích nhà ta giới thiệu làm sư gia (phụ tá) của Lưu Huyện lệnh hình văn.

Lần này tới cũng là nghe nói ở Vạn Huyện có Huyện lệnh có tài xử án, muốn thỉnh đi giúp đại nhân nhà chúng ta một việc, nhưng mà không nghĩ tới Huyện lệnh nổi danh Vạn Huyện lại là Tiểu huynh đệ. Nhưng mà, năm đó với tài của Tiểu huynh đệ, sao bây giờ mới nổi danh thế? Nghe nói lúc trước có một người thi đậu Tiền Tam Giáp, cự tuyệt tứ hôn không phải là Tiểu huynh đệ đấy chứ!”

Tiểu Sắc cho Trương Từ Bộ ánh mắt người nói xem, Trương Từ Bộ tỉnh ngộ, dùng tay vỗ nhẹ miệng mình, sau đó ngược ngạo nói: “Thực xin lỗi, đệ xem cái miệng thú vị của vi huynh này, đệ ngàn vạn lần đừng chấp nhặt huynh. Nhưng mà huynh cũng rất bội phục Tiểu huynh đệ, không bị tiền bạc cám dỗ, không cúi người trước quyền thế, bất kể là quận chúa, ta cũng không làm Trần Thế Mỹ*”

*: Là một nhân vật trong kịch dân gian của Trung Hoa được truyền tụng gắn với giai thoại xử án của Bao Công. Trần Thế Mỹ xuất thân hàn lâm nhưng học giỏi và đỗ trạng nguyên rồi kết hôn với công chúa nhà Tống trở thành phò mã. Sau đó, hấn bội tình, phản bội vợ con cũ của mình để theo vinh hoa phú quý. Trần Thế Mỹ đã bị Bao Chửng xử chém.

Vừa nói chuyện vừa bước theo Tiểu Sắc trở về nhà sau nha môn. Nhìn viện được thu dọn sạch sẽ, Trương Từ Bộ dừng lại đánh giá một lát, sau đó cười nói: “Đệ muội vừa nhìn chính là người hiền lành, trách không được Tiểu huynh đệ chúm mắt với Quận chúa.”

Tiểu Sắc nhìn Trương Từ Bộ dọc đường đi nói không ngừng, không khỏi nhún mày, nam nhân này nói thật nhiều.

“Trương huynh, mời! Đây là hàn xá, mong Trương huynh không ghét bỏ đơn sơ.” Tiểu Sắc mang Trương Từ Bộ vào trong viện.

“Tiểu, Tiểu Liên đi chơi với Hồ Từ nhà sát vách, tướng công đã trở lại, vị này là?” Tẩu tử Trương thị phản ứng nhanh, vốn dĩ nói tiểu cô đã trở lại, vừa thấy có ngoại nhân ở đây, lập tức sửa lại. Phản ứng quả thực rất nhanh.

Trong lòng Tiểu Sắc nhìn không được tán thưởng tẩu tử nhà mình, vì thế mở miệng cười nói: “Phu nhân, vị này là Trương huynh, nàng bảo Trương thăm pha một bình trà tới!” Nói xong liền mang Trương Từ Bộ đến phòng khách. Một lát sau, Trương thăm pha trà xong, Tiểu Tứ bung trà đến, cung kính đổ hai chén trà, xoay người lui ra ngoài.

Trương Từ Bộ nhấp một ngụm trà, lúc này mới nói: “Nếu tất cả là huynh đệ, ta cũng đi thẳng vào vấn đề. Huyện chúng ta có một án tử rất kỳ lạ, có một nhà nông hộ, nhĩ tử bỗng nhiên trúng độc bỏ mình.

Mẫu thân người chết một mực cho rằng tức phụ làm canh hạ độc chết nhĩ tử mình. Liền mang tức phụ nhà mình bẩm báo công đường. Mặc dù lão gia nhà ta thăm vấn như thế nào, tiểu phụ nhân kia vẫn hô to oan uổng. Chúng ta từng điều tra qua, người chết và thê tử phu thê ân ái, tôn trọng nhau như khách, láng giềng có thể chứng minh.

Nhưng mà mẫu thân của người chết một mực chắc chắn tức phụ làm canh hạ độc chết nhĩ tử mình. Chúng ta không tra ra được chứng cứ tiểu phụ nhân kia hạ độc, vấn đề là tiểu phụ nhân kia có thai, chúng ta lại không thể tra tấn.

Vì vậy vi huynh liền tới nơi này xin giúp đỡ. Nhưng mà lão gia nhà ta nói, chỉ cần Tiểu huynh đệ có thể phá được án, lão gia nhà ta nhất định sẽ đưa số

tiền lớn tạ ơn. Đây là hai mươi lượng bạc làm tiền đặt cọc, cũng coi như là đưa cho Tiểu huynh đệ tiền đi lại.”

Tiểu Sắc hơi suy nghĩ, liền đồng ý. Trương Tử Bộ vừa thấy mình đã làm xong chuyện, lúc này cao hứng cáo từ rồi đi.

Lúc này tẩu tử Trương thị đi đến, mở miệng nói: “Tiểu cô, người kia tìm muội có chuyện gì thế?”

Tiểu Sắc đưa hai mươi lượng bạc cho tẩu tử nhà mình, cười nói: “Tẩu tử đừng vội, đây là tiền, Huyện bên cạnh xảy ra một án lạ, Huyện lệnh không phá được án, đến đây xin muội giúp đỡ.”

Đưa hai mươi lượng bạc đặt cọc trước, nói là chỉ cần giúp bọn họ phá án, sẽ đáp tạ số tiền lớn hơn. Muội đáp ứng hẳn hai ngày sau đi qua, giúp bọn họ tra án.”

Tẩu tử Trương thị cao hứng xong lại buồn rầu, cao hứng vì nhà mình lại có tiền, buồn vì tiểu cô là một cô nương gia phải giả nam trang đi ra ngoài, có nhiều bất tiện. Nhìn tẩu tử Trương thị rối rắm, Tiểu Sắc cười nói: “Tẩu tử, tẩu không cần bận tâm, có bạc không kiếm là đồ ngọc, bạc đưa tới tận cửa, sao có thể không kiếm!

Phá án đối với muội mà nói, dễ như trở bàn tay. Tẩu cứ yên tâm đi, tuy rằng võ công của muội không bằng ca ca, nhưng đánh người bình thường bảy tám cái chắc chắn không thành vấn đề.”

Tẩu tử Trương thị nhìn bộ dáng tiểu cô khỏe khoắn, bất đắc dĩ nói: “Ra cửa không thể so với ở nhà. Huynh đệ trong nhà môn chúng ta đều xưng huynh gọi đệ với ca ca muội, tất cả mọi người cũng biết tình hình thực tế của chúng ta, tất cả mọi người sẽ cùng bảo vệ! Ra ngoài đừng làm mình quá nổi bật, đỡ phải bị lộ tẩy. Nhớ đâu bị người ta biết là giả mạo thì không xong đâu.”

“Tẩu tẩu, tẩu cứ yên tâm! Trương Tử Bộ ba năm rồi không gặp ca ca, chắc không nhìn ra được sơ hở đâu. Muội chắc chắn sẽ đi sớm về sớm, tranh thủ kiếm cho nhà chúng ta ít bạc trở về.” Nếu sau này thường xuyên có việc như vậy cũng không tồi, trong lòng Tiểu Sắc nghĩ thầm.

Lúc này ở Kinh Đô trong phủ Thành Vinh Vương tiểu quận chúa Mộ Dung Tuệ nhìn ám vệ bám báo, trong mắt lộ ra hung ác, nham hiểm và ngoan độc.

“Những lời người nói đều là sự thật, Tiểu Tường cam tâm ở Vạn Sơn làm một tiểu huyện lệnh, còn cùng thê tử hân hạnh phúc mỹ mãn sao?” Tiểu quận chúa Mộ Dung Tuệ càng nghĩ trong lòng càng ủy khuất, dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì nàng là quận chúa hoàng gia cao cao tại thượng, lại kém xa so với một nữ nhân bán đậu hủ.

Hơn nữa đối phương chỉ sinh cho Tiểu Tường một nha đầu. Bốn năm qua, Tiểu Tường thà rằng ở vùng tiểu huyện thành khi ho cò gáy, cùng nữ nhân bán đậu hủ sống khổ từng ngày, mình sao có thể nuốt trôi cục tức này.

Tiểu Tường, nếu người vô tình, đừng trách ta vô nghĩa. Mộ Dung Tuệ ta không chiếm được, ai cũng đừng nghĩ đến.

Bạn đang đọc truyện *Giả Quan Huyện Đẩu Địa Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Khó Bề Phân Biệt 1.

Edit: meowluoi.

Tiểu Sắc cẩn thận kiểm tra phòng bếp, ngẩng đầu nhìn nóc nhà. Nóc nhà có mấy cây gỗ chống đỡ, mặt trên để ra một khoảng nửa mét, là thanh xà nhà, xếp rất ngay ngắn thành một tầng.

Người mang thai kia là tiểu phu nhân Lư thị, tay đỡ bụng, một thân y phục màu trắng, đôi mắt không chớp nhìn chăm chăm, vị trước mặt này là cao nhân Huyện thái gia mời đến, công tử trẻ tuổi như vậy có thể tra ra chân tướng được sao?

Tiểu Sắc cẩn thận kiểm tra lọ bát muối chậu trong phòng bếp, Phong huyện lệnh mang theo sư gia Trương Tử Bộ, nhắm mắt theo đuôi. Còn có vài người đức cao vọng trọng ở Lư gia trang, cũng tới cùng đi tra án. Về mặt hai người Tiểu Tử và Tiểu Ngũ mở mắt quan sát đại nhân nhà mình.

“Tiểu huynh đệ, đệ nhìn ra được cái gì sao?” Trương Tử Bộ mở miệng hỏi đầu tiên.

“Đúng vậy, Tiểu đại nhân, người nhìn ra được gì sao?” Phong huyện lệnh Lư Lãng nhìn Tiểu Sắc nói.

Tiểu Sắc nhìn thoáng qua Phong huyện lệnh Lư Lãng, mở miệng nói: “Có chút manh mối, đại nhân không ngại bảo Lư thị làm một nồi canh nữa. Có lẽ đại nhân liền biết ai là hung thủ.”

“A, có lý! Vậy Lư thị người theo ý Tiểu đại nhân mà làm, làm canh mà ngày đó người làm cho Lư Đại, làm một nồi ra.” Về mặt Lư đại nhân hứng thú

mở miệng nói.

Trong mắt Lư thị hiện lên một chút gì đó rất nhanh, sau đó “Đạ”. Thuận thực đi vào trong viện, hái một ít rau tươi mới tiến vào. Đợi nồi nóng, cho hành hoa vào nấu, sau đó cho rau vào, xào đồ ăn rồi cho thêm nước, sau đó đợi nồi sôi cho một ít mì sợi vào.

Lúc này Tiểu Sắc ngẩng đầu nhìn về phía xà nhà, chỉ thấy một con thần lằn thật lớn ngửi được mùi thơm bò ra. Sau đó thềm ăn nhỏ vài giọt nước miếng, nước miếng thần lằn từ xà nhà chảy xuống, nhỏ vào trong nồi, về mặt Lư thị khản trương đập nắp nồi lại.

“Lư đại nhân thấy được không? Đó chính là hung thủ, một con thần lằn to.” Tiểu Sắc giơ tay chỉ về phía xà nhà, mọi người nhìn con thần lằn xấu xí trên xà nhà, cả người sồn gai ốc. Tiểu Tứ sợ tới mức xuýt chút nữa kêu to ra tiếng, vội dùng tay bịt kín miệng mình, trốn ra sau lưng Tiểu Ngũ.

“Thần lằn thích sống ở chỗ ẩm áp, thời tiết càng ngày càng lạnh, thần lằn chui vào phòng bếp, ở trên nóc nhà. Ngửi được mùi canh Lư thị làm, nhịn không được chảy nước miếng.

Nước miếng thần lằn có kịch độc, cho nên mới khiến cho Lư Đại uống canh xong bỏ mình. Cho nên hung thủ hạ độc chết Lư Đại, đó là thần lằn xấu xí, không phải là thê tử Lư Đại. Đại nhân không tin, có thể dứt canh này cho gia cầm ăn, kết quả thế nào sẽ biết.”

Sau khi Phong huyện lệnh nghe xong, vỗ tay nói: “Được, được, thật sự quá tốt, không nghĩ tới Tiểu đại nhân phá được án này nhanh như vậy, Lư mỗ không thể không tâm phục khẩu phục. Người đầu, mang gà trống lại đây, uy nó uống canh.”

Quả nhiên gà trống vừa uống canh xong, cổ lệch sang một bên chân đập khê chết thẳng cẳng. Phong huyện lệnh Lư đại nhân càng cười ha ha, nói thẳng Tiểu Tường xử án như thần.

Lúc sau mẫu thân Lư Đại chống quai trượng, ngồi ở bậc thang khóc lớn, nhi tử chết thê thảm, sao có thể bị một con thần lằn hại chết.

Lư thị lại nói thêm một tràng, “Bùm” một tiếng quỳ rạp xuống đất, kêu lên: “Thanh thiên Đại lão gia nhìn rõ mọi việc, xử án như thần! Tiểu phụ nhất định sẽ làm cho Đại lão gia một bài vị trường sinh, sớm tối thắp ba nén hương.”

Lúc Lư thị quỳ xuống, ánh mắt Tiểu Sắc hơi sáng một chút, âm thầm nhủ lòng mảy, Phong huyện lệnh Lư Lăng vung bàn tay lên, cười nói: “Lư thị vô tội được phóng thích, sau này điều dưỡng thân mình thật tốt, sinh hạ đứa bé mồ côi của Lư Đại, hiếu kính bà bà.” Về mặt Lư thị vui sướng liên tục đáp “Đạ”.

Mẫu thân Lư Đại nhìn tức phụ Lư thị mình, che kín nước mắt không cam lòng trên mặt. Huyện thái gia, mình cùng với mấy người có uy trong tộc đều thấy được chân tướng, mình không có chứng cứ chứng minh Lư thị hạ độc chết nhi tử mình, chỉ có thể lo lắng suông không có cách gì.

Người đứng ở viện ngoài xem náo nhiệt cũng nói thẳng: “Đại nhân anh minh, gương sáng treo cao rút cuộc trả lại trong sạch cho Lư thị.” Tiểu Sắc nhìn Lư huyện lệnh phóng thích Lư thị, không nói cái gì.

Buổi tối hôm nay, Tiểu Sắc không hỏi Vạn Huyện, mà cùng Phong huyện lệnh Lư Lăng và Trương Tử Bộ cùng nhau mở tiệc rượu ăn mừng. Nhìn về mặt nghiêm trọng của Tiểu Sắc, Trương Tử Bộ và Lư huyện lệnh mở miệng hỏi: “Tiểu huynh đệ, nếu án tử đã phá được, sao huynh đệ vẫn ủ rũ chau mày thế.”

“Lư đại nhân, Trương huynh, án này còn có điểm đáng ngờ. Ta hoài nghi Lư thị kia mới là hung thủ chân chính.” Tiểu Sắc suy nghĩ một lát, trực tiếp mở miệng nói.

Phong huyện lệnh Lư Lăng quả thực không thể tin mở to hai mắt nhìn, buông đĩa xuống, nói thẳng: “Sao có thể? Không phải Tiểu đại nhân và chúng tôi tận mắt nhìn thấy thần lằn chảy nước miếng, Lư Đại mới trúng độc bỏ mình không phải sao? Không lẽ người lừa giỡn chúng ta?”

Dứt lời sắc mặt Lư Lăng trầm xuống, rõ ràng đã kết án, sao Tiểu đại nhân còn nói chưa kết thúc.

“Lư đại nhân bớt giận, nếu hiện tại chúng ta mang người qua đây, có thể tìm ra được chân tướng.” Tiểu Sắc không chút hoang mang mở miệng nói.

“Bang” một tiếng, Phong huyện lệnh Lư Lăng cầm chén rượu trong tay ném xuống mặt đất, nổi giận nói: “Được, theo ý ngươi, chúng ta dẫn người qua đây, nếu như đúng như lời Tiểu đại nhân nói, Lư Lăng ta đời này phục ngươi.” Lư Lăng nói xong liền mang theo Trương Tử Bộ cùng với nha dịch, đi theo Tiểu Sắc, yên lặng không một tiếng động tới Lư gia trang.

Ánh trăng đêm nay sáng ngời, tựa như khay bạc treo trên không trung. Ban đêm cuối mùa thu hơi lạnh, Tiểu Sắc kéo áo choàng trên người mình, trong thôn thường xuyên truyền đến vài tiếng chó sủa, Tiểu Sắc để Tiểu Tứ ở lại, chỉ mang Tiểu Ngũ theo.

Đến bên ngoài nhà Lư Đại, Tiểu Sắc bảo mọi người không được làm ra động tĩnh gì, Tiểu Ngũ vịn eo nhảy lên đầu tường, Tiểu Sắc lùi lại bốn năm bước, phi thân lên đầu tường. Phong huyện lệnh dậm lên bả vai của nha dịch, cũng bò lên tường nhà Lư Đại.

Nghe được trong phòng có âm thanh nói chuyện, Phong huyện lệnh Lư Lăng giơ ngón tay cái, bội phục Tiểu Sắc liệu sự như thần! Hóa ra Lư thị thật sự là hung thủ giết người.

Bạn đang đọc truyện *Giả Quan Huyện Đẩu Địa Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Khó Bề Phân Biệt 2.

Trên cửa sổ giấy, ánh nến chiếu ra hai cái bóng thật dài, chỉ nghe nữ nhân trong phòng nói: “Tam Lang, chàng biết không? Hôm nay lúc làm canh thiếp rất sợ hãi, sợ thần lẩn không ra, lúc làm còn cố ý bỏ thêm vào hai giọt dầu mè.

Cũng may lão thiên có mắt, thần lẩn tham ăn kia cuối cùng cũng bỏ ra. Haizz, cũng may trong bụng ta hoài hài tử của chàng, bằng không Huyện thái gia đánh thiếp mấy trượng, thiếp chịu không nổi. Thiếp nghĩ mà sợ, sợ mình không chịu nổi mấy trượng, thú nhận tất cả mọi chuyện.

Chàng nói đợi hài tử chúng ta sinh ra, chúng ta có thể gọi nó là Phúc nhi được không? Đứa nhỏ này chính là phúc tinh của hai chúng ta.” Nữ nhân kia nói xong nhin không được cười “Ha ha ha”.

“Tất nhiên, không biết là giống của ai? Dựa vào phế vật Lư Đại, hẳn có thể làm nàng hoài thai hài tử mới là lạ. Nhưng mà, nàng cũng không được thiếu cảnh giác, nếu Tiểu đại nhân huyện bên cạnh có thể tra ra được thần lẩn, chắc chắn không phải là nhân vật đơn giản.

A Văn, ngày mai ta không tới, đợi thêm mấy tháng gió êm sóng lặng, đến lúc đó nàng tái giá với ta, như vậy người khác sẽ không nói gì.” Nam tử ôm nữ nhân, hôn môi thủ thi nói.

“Tam Lang, chàng nói phải giữ lời đấy. Trái tim của thiếp đều cho chàng, chàng không thể sùng người đẹp trong viện mà quên hai mẫu tử chúng ta. Vì chàng, chuyện giết người thiếp cũng dám làm.

Chàng không biết, buổi tối thiếp ngủ không an ổn, luôn mơ thấy Lư Đại đòi mạng thiếp. Hơn nữa, bà bà kia đã bắt đầu nghi ngờ thiếp. Để tránh đêm dài lắm mộng, chúng ta nên tính toán cho thỏa đáng. Hay là chúng ta đem lão bà kia xử lý.

Đỡ phải mỗi ngày bà ta ở bên thiếp chường mắt.” Trong lời nói của nữ nhân này, Tiểu Sắc ngồi trên tường cảm thấy, giết người đối với nữ nhân kia, giống như giết một con gà. Tiểu Sắc thờ ơ nhìn cửa sổ.

“A Văn, bé ngoan của ta, tiểu bảo bối, nàng cứ yên tâm! Cho dù không cần nàng, thì cũng phải để ý đứa bé trong bụng. Ai chẳng biết Trương gia chúng ta ba đời con một, bà bà chết đi chỉ để lại một nha đầu. Ngay cả hai tiểu thiếp cũng giống như gà không biết đẻ trứng, không sinh ra được nửa quả trứng nào. Lão thái bà kia chết, sau này sẽ có rất nhiều thời gian trừng phạt nàng.” Nam nhân kia thề son sắt.

“Tiểu yêu tinh, nếu không phải sợ làm nhi tử chúng ta bị thương, bây giờ ta thật sự muốn nàng, hay là nàng dùng tay hầu hạ thiếu gia ta thoải mái.” Nam nhân vừa nói chuyện vừa cầm lấy tay nữ nhân, cho vào trong y phục.

Đúng lúc này chỉ nghe “Ầm” một tiếng, cửa phòng liền bị người từ bên ngoài mở ra. Lão nương Lư Đại trong tay cầm quả trượng nổi giận dưng dưng mắng: “Các người đôi gian phu dâm phụ không biết xấu hổ này, các người sẽ không được chết từ tể! Ta đánh chết đôi cặn bã các người, hại chết nhi tử ta, hiện tại còn muốn hại ta.

Mất công ta vẫn luôn cho rằng tiện nhân Lư thị người hoài đứa bé nhi tử ta, không nghĩ tới trong bụng lại là đứa con hoang. Ta đánh chết đôi không biết xấu hổ này.” Lão nương Lư Đại giống như người điên, cầm quả trượng không quan tâm hướng trên giường, giáng xuống trên người đôi cậu nam nữ.

Hù dọa Lư thị giạt mình, trốn vào trong ngực Trương Quảng. Trương Quảng duỗi tay ra bắt được quả trượng lão nương Lư Đại, tức giận nói: “Lão bà không biết sống chết này, người biết đây là chỗ nào không? Đây là Lư gia trang, phụ thân ta là lí chính trong thôn, thúc thúc ta là tộc trưởng Lư gia trang.

Chọc giận thiếu gia ta, người có tin hay không ta cho người đi đoàn tụ với nhi tử thành ma quỷ kia, lại bảo thúc thúc ta đem người trục xuất khỏi Lư gia trang. Hừ! Đồ không biết sống chết, dám đối nghịch với bản thiếu gia.” Nói xong dùng sức đẩy mẫu thân Lư Đại té ngã xuống đất.

Mẫu thân Lư Đại té ngã xuống đất, gào khóc, khóc rất đau khổ, vừa khóc vừa kêu: “Con à con, con chết oan uổng quá. Nếu con ở trên trời có linh thiêng, hãy làm ông trời thu nhận đôi gian phu dâm phụ này, cho dù nương phải chết, cũng cam tâm tình nguyện!”

Lão thiên à, người mờ to mắt mà xem, vì sao người không giáng sấm sét đánh chết đôi ác nhân này, cho dù ta chết rơi xuống mười tám tầng địa ngục, cũng không oán không hối hận...”

Trương Quảng nghe mẫu thân Lư Đại khóc thê thảm, vẻ mặt không kiên nhẫn, xoay người nhanh chóng mặc y phục, lạnh lùng nói: “Người cứ khóc đi, khóc chết cũng không có ai làm chủ cho người. Huyện thái gia không có chứng cứ làm khó dễ được ta? Phụ thân ta là lí chính trong thôn, thúc thúc ta là tộc trưởng. Cho dù người khóc chết, cũng không có người dám làm chứng”

“Bản quan không biết Lư gia trang thành thiên hạ của phụ tử Trương các người lúc nào thế? Có tình giết người!” Phong huyện lệnh Lư Lăng mang theo mọi người, để nha dịch nhảy vào trong tường, mở cửa.

Lư thị nhìn mọi người đột nhiên xông tới, luống cuống ngã từ trên giường xuống, sắc mặt tái nhợt, ngay cả Trương Quảng cũng không khỏi thay đổi sắc mặt, vẻ mặt kinh hoàng thất thố.

Tiểu Sắc bảo Tiểu Ngũ nâng mẫu thân Lưu Đại dậy, an ủi một lúc, lúc này mới nói: “Lưu thị, người quả thật tâm địa rắn rết, là một con sói đội lốt cừu, mắt công ông trời hậu đãi người, cho người dung mạo xinh đẹp, khiến người hồng hạnh xuất tường, chẳng những cho trượng phu mình đội nón xanh, còn mưu sát thân phụ.”

Lưu thị nhìn Tiểu Sắc, hoảng loạn dần dần biến mất, cười lạnh mở miệng nói: “Đại nhân có thể nói cho tiểu phụ nhân biết, người biết được có sơ hở chỗ nào? Cũng làm cho tiểu phụ tâm phục khẩu phục.”

Tiểu Sắc nhìn về mặt Lưu thị thay đổi, mở miệng nói: “Vốn dĩ ta cho rằng người bị oan uổng, nhưng mà bà bà người dường như không giống một người càn quấy.

Thứ nhất, cho dù là một mẫu thân thương tâm, cũng sẽ không vô cớ oan uổng tức phụ hoài đứa nhỏ nhi từ mình.

Thứ hai, lúc người làm canh, ta thấy được khăn trương trên mặt người, hơn nữa ta thường thấy người lên quan sát xà nhà, nếu không biết trước trên xà nhà cái gì xuất hiện, bằng không sẽ không để tâm như vậy.

Thứ ba, thần lần trong phòng bếp cũng không phải là thần lần bình thường, mà là một loại thần lần hiếm thấy.

Cuối cùng, lúc người quý xuống nói lời cảm tạ, ta thấy bên trong áo tang của người là y phục màu đỏ, một nữ nhân trượng phu mới chết, sao có thể mặc áo trong màu đỏ.

Cho nên bản quan cho rằng trong đó có điểm đáng ngờ, cố gắng tra án, không bằng thả người, làm người lộ ra dấu vết. Có lẽ thuận lợi tìm ra được gian phu của người!”

Bạn đang đọc truyện *Giả Quan Huyện Đẩu Địa Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Người đáng thương tất có chỗ đáng giận

Chương 8: Người đáng thương tất có chỗ đáng giận

Edit: meowlui.

Sau khi Lưu thị nghe xong Tiểu Sắc nói, cười thầm hai tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn thoáng qua ánh trăng ngoài cửa sổ, nước mắt theo khóe mắt rơi xuống. Trương Tử Bộ nhìn bộ dáng Lưu thị, nhìn không được mở miệng hỏi: “Lưu thị, người đang nhìn cái gì?”

“Ta muốn nhìn ánh trăng đêm nay, ánh trăng hôm nay thật sự rất hoàn mỹ, có lẽ sau này ta không thể nhìn được nữa.” Lưu thị nói xong, nói với Tiểu Sắc: “Đại nhân, có muốn nghe tiểu nữ kể ngắn gọn chuyện xưa hay không?”

Tiểu Sắc nhìn về mặt bình tĩnh của Lưu thị, gật đầu mở miệng nói: “Bản quan thỏa mãn nguyện vọng của người.”

Lưu thị nhắm mắt trầm tư một lát, nhàn nhạt mở miệng nói: “Ta vốn là nữ nhi trong sạch, phụ thân ta làm buôn bán, một năm ta cùng phụ mẫu ngồi thuyền trở về cô hương, ai biết trời có mưa gió thất thường, thuyền đến chỗ giao giữa Chương Hà và Loan Hà lại gặp hải tặc.

Phụ mẫu cùng nha hoàn gã sai vặt toàn bộ bị gặp nạn, chỉ có mình ta nhảy xuống sông, xuôi dòng bồng bềnh mặc cho số trời. Khi ta tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình đang ở một hộ nông gia. Về sau biết được Lưu Đại gánh nước ở bờ sông cứu được ta.

Mẫu thân Lưu Đại chiếu cố ta, ta có thể sống nên rất cảm kích mẫu thân bọn họ. Năm đó ta chỉ có mười hai tuổi. Sau khi thân thể ta tốt hơn, vốn định rời Lưu gia trang, mẫu tử Lưu thị thịnh tình giữ ta lại, nói ta là đứa bé mồ côi ra ngoài không tiện, mẫu tử bọn họ sẽ nhờ người đi giúp ta hỏi thăm thân thích rơi xuống sông.

Ta cứ tưởng rằng gặp được người tốt trên đời, năm sau cũng chính là lúc ta mười ba tuổi, buổi tối Lưu Đại uống rượu say, chà đạp ta, mặc kệ ta kêu trời kêu đất như thế nào, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Hóa ra lão nương Lưu Đại đã sớm có ý niệm để ta làm con dâu nuôi từ bé của Lưu Đại, sợ ta không đồng ý, lúc này mới hạ được vào canh, lại để Lưu Đại uống rượu để có thêm can đảm hủy hoại trong sạch của ta. Sau này mọi người đều nói Lưu Văn ta vì báo ân mới gả cho Lưu Đại.

Từ nhỏ ta đã biết chữ, sao có thể cam tâm gả cho một người thô bỉ không biết chữ, ta muốn đào tẩu, nhưng mà sau khi thành thân mẫu tử Lưu thị ngày ngày dè phòng ta, giống như dè phòng cướp.

không chỉ như thế, bởi vì ta lớn lên xinh đẹp, chỉ cần có nam nhân trong thôn liếc mắt nhìn ta nhiều hơn một cái, sau khi trở về sẽ bị đánh một trận. Hơn nữa, lão nương Lưu Đại cũng mặc kệ con của mình, còn nói ta không tuân thủ bổn phận, muốn cho nhi tử bà đội nón xanh, muốn hồng hạnh xuất tường, lão thái bà kia lại càng mắng chửi ta.

Đến một ngày ta gặp Tam Lang, hẳn là một người biết yêu biết đau, hẳn thương ta yêu ta, ta và hẳn có thể cùng nhau ngâm thơ làm câu đối, ta chỉ hận không thể gặp Tam Lang sớm một chút, càng hận vì sao người cứu ta lúc trước không phải là Tam Lang.

Lư Văn ta nếu đã gánh chịu thanh danh không an phận, sao lại không bắt chấp tất cả, làm thật. Vì thế ta cùng Tam Lang làm đôi uyên ương, hạ độc sát hại Lư Đại, ta cũng không hối hận, hải tử thứ nhất của ta với Lư Đại, đã bị Lư Đại đá làm đẻ non.

Khi đó, ta thật sự muốn vì Lư Đại sinh một hài tử, năm tháng dài đằng đẳng ta cũng hi vọng, dù Lư Đại thật sự không quý trọng ta, nhưng hy vọng hẳn nhớ đến hài tử trong bụng ta một chút, nhưng mà mẩu tử Lư Đại lại hoài nghi hài tử không phải của Lư Đại.

Lư Đại biết ta và Tam Lang rất tốt, bởi vì quan hệ của lí chính và tộc trưởng, giận mà không dám nói gì, chỉ cần bắt được cơ hội, sẽ đem ta đánh gần chết, đến khi ta chịu không nổi, mới nghĩ cách diệt trừ nam nhân đáng giận này. Cho nên, nếu đã bị đại nhân điều tra ra, lòng ta cũng kiên định, thật sự, ta sống quá mệt mỏi.

Tam Lang, nếu có kiếp sau, chàng nhất định phải gặp thiếp sớm hơn người khác!” Lư thị nói xong liền đập đầu vào cạnh bàn, đầu rơi máu chảy bỏ mình.

“A Văn, không được, không được đâu! Bụng nàng còn hài tử của ta! Ta không muốn nàng chết! Nàng không được chết, chú ý này là của ta, thần lẩn là ta nhờ người bắt, tất cả mọi việc đều do ta làm!” Trương Quảng ôm thi thể Lư thị, lớn tiếng khóc lên.

Tiểu Sắc mang theo Tiểu Ngũ đi ra khỏi phòng, nhân chi sơ tính bản thiện, từ tiểu oa ra đời thành hài nhi, ai có thể nói hẳn không đơn thuần thiện lương! Chỉ vì tư tâm của mình, dần dần trở nên tham lam, được một tác lại muốn tiến thêm một thước, dần dần bị lạc phương hướng.

Ánh trăng bên ngoài vẫn sáng ngời, giống như chiếu sáng thế gian hắc ám. Chuyện còn lại nên xử lý thế nào, Tiểu Sắc không xen vào nữa, mang Tiểu Ngũ trở về chỗ ở.

“Tiểu huynh đệ, tạ ơn đệ lần này hỗ trợ, đây là một chút tâm ý của bản quan, đệ là người ta bội phục nhất, ta đã nhận được điều lệnh, không lâu sau sẽ đi Châu Phủ nhậm chức, sau này nếu vi huynh có chỗ hữu dụng, cứ việc lên tiếng.” Phong huyện lệnh Lư Lăng cũng theo Trương Tử Bộ, xưng hô với Tiểu Tường là huynh đệ.

“Thế tiểu đệ cung kính không bằng tuân mệnh, lễ này đệ nhận, không sợ các huynh chê cười, cái huyện nhỏ của đệ nghèo kiệt xác, trong nhà khẩu lại nhiều, toàn dựa vào phu nhân bán đậu hủ cho người cùng quê.

Sau này nếu tiểu đệ đi Châu Phủ nhất định sẽ đến thăm Lư huynh và Trương huynh, tiểu đệ liền từ biệt tại đây.” Tiểu Sắc nhận lấy hai trăm lượng bạc Phong huyện lệnh tặng, lúc này mới mang theo Tiểu Tử và Tiểu Ngũ, ngồi xe ngựa rời đi Phong huyện.

Nhìn xe ngựa Tiểu Sắc biến mất ở con đường nhỏ, Phong huyện lệnh chắc lưỡi hai tiếng, tiếc hận nói: “Haizz, Tiểu huynh đệ vốn dĩ là Nhân Trung Long Phụng, ngọc sáng ở trong ao, chỉ tiếc khi đó đắc tội người không nên đắc tội. Nếu lúc trước Tiểu huynh đệ thú vị quận chúa điều ngoa kia, thì sẽ không rơi vào kết cục như bây giờ?”

“Đại nhân, chính vì vậy Tiểu huynh đệ là một người chính trực, cũng là một bằng hữu đáng để kết giao, nhưng mà thái độ làm người không đủ khôn khéo, nhân tài như vậy mà không được trọng dụng, thật sự là một tổn thất lớn của Nam Triệu Quốc chúng ta.” Trương Tử Bộ cũng không khỏi cảm thán.

“Nếu có cơ hội, ta nhất định kéo Tiểu huynh đệ một phen, bằng hữu này Lư mỗ đã định.” Phong huyện lệnh Lư Lăng, cũng chính là Tri phủ đại nhân không lâu sau đó trong mắt hiện ra kiên định.

Tiểu Ngũ vội vàng đánh xe, ngân nga hát trên đường, Tiểu Sắc và Tiểu Tử ngồi trong xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần.

“Đại nhân, kỳ thật thân thể Lư thị kia cũng thật đáng thương, ai có thể nghĩ đến vốn dĩ là ân nhân cứu mạng, sau này lại biến thành kẻ thù của nàng chứ?” Về mặt Tiểu Tử tiếc hận nói.

“Tiểu Tử, có đôi khi chính là như vậy, người đáng thương tất có chỗ đáng giận! Được rồi, một người nếu đã làm chuyện gì sai, phải trả giá cho mọi chuyện.” Tiểu Sắc nhắm mắt lạnh nhạt nói.

“Nhanh dừng xe! Cây này do ta trồng, đường này do ta mở, muốn đi qua nơi này, phải để lại của cải! Dám nói nửa chữ không, giết không chịu trách nhiệm chôn!” Mấy cường đạo về mặt gian xảo, không biết chặn đường đi của xe ngựa khi nào.

Bạn đang đọc truyện *Giả Quan Huyện Đẩu Địa Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Huyện thái gia vô lại

Chương 9: Huyện thái gia vô lại

Edit: meowluoi.

Tiểu Sắc còn tưởng rằng xe ngựa của mình bị cường đạo chặn, hóa ra là chiếc xe ngựa cách đó không xa, từ trên xe đi xuống một nhà ba người, cộng thêm một nha hoàn và xa phu đánh xe, tổng cộng có năm người.

Lão già kia đầu đội mũ viên ngoại, mặc áo lông cừu viên ngoại, thân thể cũng không thể coi là mập, bên cạnh lão là một phu nhân cũng một thân tơi lựa, một nữ tử trẻ tuổi phấn y, bị hù dọa mất hơi đỏ, nhu nhược động lòng người, nhìn đáng vẻ bọn họ là phu thê và nữ nhi, bên người còn một tiểu nha hoàn mặc y phục màu lục, còn có một xa phu khoảng ba bốn mươi tuổi.

Lão phu thê hơn bốn mươi tuy rằng bị dọa sắc mặt tái nhợt, nhưng không quên đem nữ nhi mình bảo hộ trong ngực, cả người tiểu nha hoàn phát run đứng bên cạnh tiểu thư nhà mình, chỉ có xa phu đánh xe, cầm roi ngựa trong tay, chuẩn bị liều mạng với bọn cướp.

“Hảo hán gia, cầu các người tha cho chúng ta, nếu các người cần của cải, chúng ta sẽ cho các người một ít tiền, chúng ta buôn bán bị lỗ vốn, lúc này không thể trở về cố hương, cầu hảo hán gia từ bi, buông tha cho nhà lão nhân!” Lão già kia ăn nói khép nép cầu bọn cướp.

Bọn cướp mặc kệ người than thở khóc lóc cầu xin như thế nào, nhìn người bị mình dọa sợ, càng làm thủ lĩnh bọn cướp cười ha ha, khoát tay với bọn huynh đệ thủ hạ, chỉ thấy mấy bọn cướp bắt đầu lôi kéo mấy người.

Miệng lại nói những lời bẩn thỉu: “Lão đầu, các huynh đệ nhìn nữ nhi người lớn lên xinh đẹp, không bằng làm áp trại phu nhân của chúng ta đi! Chỉ cần thành phu nhân của chúng ta, đảm bảo sau này nữ nhi của người được ăn sung mặc sướng.” Lúc lôi kéo còn không quên vuốt móng vuốt chạm vào người vị tiểu thư và nha hoàn.

“Mẫu thân, phụ thân, cứu con!” Vị tiểu thư kia bị dọa khóc sụt sùi, bị bọn cướp kéo lên xe ngựa bên kia.

“Súc sinh, đồ súc sinh nhà các người, mau buông nữ nhi của lão phu ra!” Lão phu thê hai người liều mạng tránh thoát không chế của bọn cướp, chỉ tiếc bọn cướp đông, căn bản không phải là đối thủ của bọn chúng, bọn cướp đoạt lấy roi ngựa của xa phu, đem xa phu ấn trên mặt đất đánh cho một trận.

Tiểu Sắc nhìn cảnh tượng trước mắt, thuận tay sờ bên hông mình, theo thói quen định kêu lên: Cảnh sát đây, không được nhúc nhích, giơ tay lên, buông con tin ra! Sờ đến bên hông trống trơn, căn bản không có súng, lúc này mới bừng tỉnh mình đã rời đi thế kỷ 21.

Trong lòng ảo não, phi thân xuống xe ngựa, mấy bước liền tới, Tiểu Ngũ cũng cầm roi ngựa trong tay, linh hoạt quất vào người bọn cướp. Nha hoàn Tiểu Tử cũng theo chủ tử nhà mình lượn ít quyền cước công phu, miễn cưỡng có thể đối phó người khác.

Mấy bọn cướp này bắt cả nhà người ta, mình đi lên sẽ cản trở chủ. Đứng bên cạnh xe ngựa, một tay cầm dây cương xe ngựa, nhìn Tiểu Ngũ đi lên hỗ trợ.

Mấy bọn cướp này mặc dù bắt cả nhà người ta, nhưng võ công lại bình thường, căn bản không phải là đối thủ của Tiểu Ngũ và Tiểu Sắc. Tuy Tiểu Sắc không có kinh công, nhưng mà quyền cước công phu rất lợi hại. Hơn nữa đại ca Tiểu Tường chỉ điểm, đối phó với bọn cướp quả thật giống như ăn một bữa sáng, huống chi còn có Tiểu Ngũ xuất quỷ nhập thần mang roi ra tương trợ.

Có thể nói là thuận thực, bọn cướp bị hai người Tiểu Sắc và Tiểu Ngũ đánh ngã xuống đất. Nhìn bọn cướp nằm trên đất, một nhà vừa mới bị bắt cóc, quả thực vui mừng phát khóc. Vị tiểu thư nhìn bộ dáng Tiểu Sắc, mặt hạnh nhìn đến ngây ngốc, trong lòng thầm khen một thiếu niên tuấn lãng!

Nghĩ thầm trách không được nhiều năm như vậy chủ tử không bỏ được Tiểu công tử. Nếu đổi lại là mình, thiếu niên anh tuấn tiêu sái như vậy, chắc chắn cũng sẽ bị mê đến thần hồn điên đảo. Trước khi đến còn có chút tâm bất cam tình bất nguyện, nhưng mà nhìn thấy Tiểu công tử, trái tim mình giống như mất rồi.

Nhìn bọn cướp nằm trên đất, trong khoảng thời gian Tiểu Sắc buồn bực. Nếu mang những người này vào đại lao huyện mình, mỗi ngày phạm nhân ăn uống, mình cũng không cung ứng nổi, vì thể trông mắt di chuyển này ra ý hay.

Mình lấy đồ của bọn cướp cướp được. “Này! Mang đồ đáng giá trên người các người, tất cả đều giao ra đây. Bằng không, bản đại gia liền mang toàn bộ các người tiến vào đại lao!” Tiểu Sắc không xưng bản quan, đột nhiên Tiểu Sắc nghĩ đến điều gì đó vô lại.

Trong lòng thủ lĩnh bọn cướp buồn bực! Kế hoạch không phải là như vậy? Trước đó có người cho mình bạc, cướp bóc toàn gia, sau đó có người hỗ trợ. Mang mình vào đại lao mấy ngày, sau đó vị hắc y nhân sẽ tìm cách thả huynh đệ mình ra.

không lẽ người cứu hôm nay không phải là Huyện thái gia Vạn Huyện sao? Nhưng mà nhìn hai bên rìa mép của đối phương, người này là Huyện thái gia Vạn Huyện mới đúng! Thủ lĩnh bọn cướp có cảm giác giống như có hàng vạn con ngựa chạy qua mắt mình.

Xem ra sau này nên cách xa Vạn Huyện một chút! Huyện thái gia Vạn Huyện không phải là người tốt lành gì. Gì mà trong như nước sáng như gương chứ? Toàn là lừa quỷ, bậy bạ! Ai lại nói lời này gia đánh chết hẳn!

“Thế nào, không muốn lấy ra sao? Các người thà rằng ngồi đại lao cũng không muốn lấy ra của cải à? Nếu không ta chặt tay chân của các người thì thế nào?” Tiểu Sắc đến bên người một tên cướp, giơ tay rồi vịn tay đối phương xuống, tên cướp “Gào khóc”.

“Đại nhân tha mạng, chúng tôi đưa, chúng tôi đưa. Đại ca, huynh mau bảo các huynh đệ mang của cải trên người giao ra! Đau, đau, ai ui! Thiên a, thật sự đau chết ta!” Chiêu giết gà dọa khỉ này của Tiểu Sắc dùng được, thủ lĩnh bọn cướp nhìn huynh đệ mình thảm hại, lại nhìn Tiểu Sắc bằng ánh mắt lạnh

lùng, không biết vì sao lại rùng mình.

Vì thế nhanh chóng mang tiền bạc và đồ vật đáng giá trên người giao ra.

Tiểu Ngũ không khỏi hô lên, tay chân lạnh lẽo lấy túi tiền bọn cướp để trên mặt đất, thu lấy toàn bộ. Nghĩ thầm không tồi, hóa ra công tử nhà mình vô lại như vậy, Tiểu Ngũ thích chủ tử như vậy.

Tiểu Sắc thả lỏng tay, để tay tên cướp xuống, cánh tay trở về vị trí ban đầu. “Cút đi, nếu để ta thấy các nguoi lần nữa, các nguoi sẽ biết tay ta!” Tiểu Sắc thực vừa lòng bọn cướp thức thời, một đám cướp giống như thỏ, trong chớp mắt liền biến mất vô tung vô ảnh.

“Đa tạ công tử cứu giúp, lão nhân quả thực không có gì báo đáp. một nhà chúng ta phải về quê Vạn Sơn, không biết công tử có tiện đường, chúng ta có thể kết bạn mà đi được không? thật sự là trên đường không yên ổn, mấy người chúng ta có thể làm bằng hữu.” Lão viên ngoại kia cảm động đến rơi nước mắt nói.

Tiểu Sắc liếc mắt nhìn đối phương một cái, trong mắt chợt lóe tinh quang, chỉ gật đầu một cái, liền ngồi lên xe ngựa của mình. trên đường đến Vạn Huyện yên bình, thẳng đến cửa thành, Tiểu Sắc mới chia tay một nhà viên ngoại.

Bạn đang đọc truyện *Giả Quan Huyện Đẩu Địa Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tẩu Tử Tiểu Cô Tình Thâm (Chị Dâu Em Chồng Tình Thâm)

Tiểu Sắc tạm biệt một nhà viên ngoại trực tiếp trở về huyện nha. Mặt sau huyện nha chính là toàn bộ viện một nhà Tiểu Sắc ở. Tẩu tử Trương thị vừa thấy tiểu cô nhà mình đã trở lại, chạy nhanh đến đón. Tiếp nhận tay nải trong tay tiểu cô nhà mình, vừa xách liền nhũn mảy một chút.

Lúc tiểu cô nhà mình đi, chỉ có vài bộ y phục, sao lúc trở về tay nải lại nặng trĩu như vậy? Nhìn nghi vấn trên mặt tẩu tử, Tiểu Sắc vội vàng ra hiệu bằng tay, tẩu tử Trương thị ngầm hiểu, trực tiếp mở miệng nói: “Tướng công đi đường vất vả rồi! Mau vào nhà nghỉ tạm một lát, thiếp bảo Trương tham đi nấu nước, để chàng tắm rửa!”

Tẩu tử tiểu cô vừa nói vừa đi vào nhà, Tiểu Sắc đuổi Tiểu Tử và Tiểu Ngũ lúc này mới vào nhà đóng cửa lại, mở miệng nhỏ giọng nói: “Tẩu tẩu, gần đây không yên ổn, trong huyện chúng ta xuất hiện một số người không rõ lai lịch. Tẩu nên gọi muội là tướng công, chúng ta không thể để lộ tẩy. Còn có lát nữa mang Liên nhi về nói một chút, đừng để Liên nhi lỡ miệng.”

“Được, tiểu cô yên tâm. Nha đầu Liên nhi kia từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, người ta đều nói chất nữ giống cô cô, một chút cũng không sai. Nha đầu kia chính là một tiểu quý, muội cứ yên tâm! Haizz! Cứ như vậy cũng không phải là cách hay. Không biết ca muội khi nào mới trở về?” Tẩu tử Trương thị lo lắng than nhẹ một tiếng.

“Tẩu tẩu, đại ca xuống núi học chắc khoảng nửa năm, đến lúc đó ca ca muội không chỉ là huyện lệnh, trong chốn giang hồ cũng là một thế hệ đại hiệp. Cùng lắm thì đại ca chúng ta từ quan, một nhà chúng ta ẩn cư giang hồ cũng không tồi.

A, bạc và những đồ này tẩu tử cứ nhận trước! Lúc này dù không bán đậu hũ, cũng đủ cho chúng ta sinh hoạt nhiều năm.” Tiểu Sắc vừa nói chuyện vừa đem tay nải mở ra, lộ ra hai trăm lượng bạc Phong huyện lệnh Lưu Lăng đưa tặng, cùng với hơn ba trăm lượng bạc cướp được từ tay bọn cướp, cùng với một ít vàng bạc châu báu.

“Này, này, sao có nhiều bạc như vậy? Hơn năm trăm lượng! Còn có trân châu phi thủy, không phải là muội đi cướp bóc đấy chứ!” Tiểu Sắc rất muốn nói, đúng vậy lần này tiểu cô tẩu thật sự đi cướp, nhưng mà đoạt được từ tay bọn cướp, Tiểu Sắc sợ dọa tẩu tử mình, cũng không dám nói thật.

Vì thế giả khuy một tiếng, lúc này mặt không đỏ tim không đập nhanh nói: “Tẩu tẩu, đây chính là tiền tra án tử, Phong huyện lệnh đưa cho muội, châu báu trang sức tẩu cứ cất đi, khi nào cần dùng gấp, chúng ta có thể dùng. Nhưng mà hiện tại tẩu cứ nhận bạc đi, bạc này tẩu cứ cầm lấy mà dùng.

Phong Huyện và Vạn Huyện tuy cách nhau mấy chục dặm đường, nhưng giàu có hơn so với chúng ta nhiều, hơn nữa Phong huyện lệnh sắp đi Châu Phủ nhậm chức, sẽ còn thiếu bạc sao? Đây là người ta đưa cho muội để tạ ơn, thịnh tình này muội không thể chối từ, có nhận lấy. Cùng lắm thì sau này tái ngộ Lưu đại nhân gặp án khó, muội tra án miễn phí cho hắn.”

“Muội đấy, biết muội tham tiền rồi, người ta vừa đưa muội liền nhận lấy. Được rồi, cái này ta đều cất đi, sau đó tích cóp làm hồi môn cho muội. Không biết nhà ai có phúc khí, có thể cưới được tiểu cô đây.

Nhưng mà, tháng tám năm sau tiểu cô đến tuổi cập kê, nữ hài gia đến tuổi mười lăm đều nói đến việc hôn nhân. Đại ca muội trở về, tẩu tẩu sẽ thương lượng với ca muội, nếu tiểu cô coi trọng ai cứ lên nói với tẩu.” Tẩu tử Trương thị lôi kéo tay Tiểu Sắc, cười nhỏ giọng nói.

Tiểu Sắc nghe tẩu tử nhắc tới hôn nhân của mình, trong mắt hiện lên một chút đau xót. Mình đại nạn không chết vất vả đi tới cỏ dại không thể hiểu được,

nói cái gì mà không cần nam nhân thích. Điều nói nữ tử si tình dễ bị phụ bạc, một chút cũng không sai. Phòng cháy phòng trộm phòng khuê mật, quả thật làm người ta khó lòng phòng bị. Nhớ tới chuyện cũ trước kia tâm Tiểu Sắc giống như bị kim đâm.

“Tẩu tử, tạm thời muội không muốn gả chồng. Nam nhân đều không dựa vào được. Đương nhiên những nam nhân này ngoại trừ ca muội. Hay là tẩu tử ghét bỏ muội, không muốn muội ở trong cái nhà này.” Tiểu Sắc lạnh mặt nói.

Tẩu tử Trương thị vừa thấy tiểu cô nhà mình không ca hứng, nhanh chóng hỏi: “Tiểu cô, muội đừng tức giận. Tẩu tử không có ý muốn muội nhanh xuất giá. Trừ phi muội thích nam tử nào đó, nếu không muội ở cả đời, tẩu cũng không có ý kiến gì.

Nhưng mà nữ nhi gia chúng ta đều phải gả cho một lang quân vừa lòng đẹp ý. Tuy rằng năm đó thu nhận và giúp đỡ huynh muội hai người. Nhưng nếu không có huynh muội hai người, tẩu sao có hạnh phúc như ngày hôm nay.

Hơn nữa nếu năm đó ca muội cưới Tuệ quận chúa kia, hiện giờ chắc chắn sẽ ngồi lên chức quan lớn, cưới tuần mã, làm gì có thể nhốt ở huyện thành nhỏ nhẻ này. Tẩu biết trong lòng ca muội thất vọng, mới đi bái sư học nghệ, cho nên tẩu không trách chàng. Tẩu vẫn luôn đem muội như người thân mình đối đãi.

Mấy năm nay muội và ta ở chung, tẩu tử chưa từng quên. Huống chi hiện giờ, ca muội thường xuyên không ở nhà, chị dâu em chồng mang theo Liên nhi sống nương tựa lẫn nhau. Cái nhà này đều do mình tiểu cô chống, sao tẩu tử lại ghét bỏ tiểu cô được chứ. Chỉ cần tiểu cô nói không gả, chúng ta liền không gả!” Tiểu Sắc nghe tẩu tử mình nói, bị cảm động rơi nước mắt như mưa.

“Tẩu tử, mọi người đều nói tẩu tử như mẹ. Tẩu hơn muội ba bốn tuổi, lại chăm sóc muội, biết ta không giỏi thêu thùa, tẩu thường xuyên làm y phục và giày mới cho muội. Phụ mẫu Tiểu Sắc duyên mỏng, có tẩu tử săn sóc như vậy, cuộc đời này muội đã thấy đủ rồi.” Nước mắt Tiểu Sắc thấm ướt y phục, ôm tẩu tử Trương thị nghẹn ngào nói.

Hai kiếp làm người, cũng khó thoát khỏi vận mệnh cô nhi. Một kiếp này cùng ca ca Tiểu Tường nương tựa lẫn nhau. Một năm kia Tiểu Sắc chỉ có mười bốn tuổi theo ca ca Tiểu Tường phiêu bạt giang hồ. Nửa đường Tiểu Sắc phát sốt bệnh rồi tỉnh rồi mù. Gặp nhiều đại phu đều không có kết quả. Cuối cùng bạc Tiểu Tường mang theo trên người đều tiêu hết.

Ngày đó buổi tối rơi vào đường cùng gõ cửa một nhà bán đậu hủ. Cầu xin chường quây phát từ bi cứu muội muội mình. Cũng may chường quây nhìn tướng mạo hai huynh muội bất phàm, quyết định thu giữ huynh muội hai người. Nhưng mà vào ban đêm đại phu vốn phán định tiểu nha đầu Tiểu Sắc tất thõ, như có kỳ tích sống lại.

Chường quây đậu hủ lẻ loi một mình, thê lão mắt sớm, lão chỉ có một nữ nhi Thúy Phân. Nghĩ lại sau này mình chết, cố gắng tích đức thêm vài năm. Cũng tìm cho nữ nhi Thúy Phân nhà mình một chỗ dựa. Nữ nhi sinh hoạt dưới mái nhà, chậm rãi có cảm tình. Sau này chường quây đậu hủ làm chủ đem nữ nhi gả cho Tiểu Tường.

Trương thẩm và Trương bá là người hầu của chường quây. sau khi lão chường quây mất, Tiểu Tường một lòng đi thi, chuyện buôn bán vẫn luôn do thê tử Trương thị xử lý. Sau khi muội muội hết bệnh hoạt bát không ít. Kỳ thật sau khi khỏi bệnh Tiểu Sắc sớm đã thay tim!

Bạn đang đọc truyện *Giả Quan Huyện Đẩu Địa Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Mê Hoặc Và Quỷ Nháo.

“Tiểu đại nhân, không nghĩ tới lại khéo như vậy, chúng ta vậy mà làm hàng xóm. Gia phụ mua một tòa nhà lớn cách huyện nha không xa. Sau này người một nhà chúng ta đều định cư ở nơi này. Không nghĩ tới Tiểu công tử thấy việc nghĩa hăng hái giúp lại là quan phụ mẫu Vạn Huyện chúng ta.

Dân nữ Cẩm Nương thật sự là tam sinh hữu hạnh (ba đời có phúc). Nếu ngày đó không nhờ Tiểu đại nhân ra tay cứu giúp, chỉ sợ dân nữ và phụ mẫu đã gặp bất trắc. Hôm nay vốn muốn kết bằng hữu với hàng xóm mới, không nghĩ tới có thể gặp lại ân công một lần nữa. Tiểu đại nhân, xin ngài nhận một lạy của dân nữ!”

Cẩm Nương nói chuyện xong liền một tay đề sát eo nhỏ, nhẹ nhàng bái lạy! Tư thế giống như luyện trăm ngàn lần, muốn đẹp có bấy nhiêu đẹp, muốn thướt tha có bấy nhiêu thướt tha.

Trong lòng Tiểu Sắc âm thầm cười lạnh, lúc trước chỉ là suy đoán, hiện tại có thể chắc chắn một nhà này vì mình mà tới. Hoặc nói chính xác là vì ca ca mà tới. Hảo, cô nãi nãi chơi với các người! Một nữ hán tử như ta mà còn sợ mấy yêu ma quỷ quái sao!

Nói thật là dễ nghe muốn kết bằng hữu với hàng xóm sao? Ai chẳng biết phía sau huyện nha là một nhà Huyện thái gia. Dân chúng bình thường dám đến nhà Huyện thái gia sao? Tuy nữ nhân này mang theo nha hoàn tiến vào từ cửa sau, nhưng nàng không tin dân chúng bình thường ở cổ đại, dám không để Huyện thái gia ở trong mắt: Vừa nhìn là biết thân phận nữ nhân này là giả.

Nhìn Trương bá đứng một bên bởi vì không ngăn lại người được, vẻ mặt rối rắm, Tiểu Sắc vẫy tay bảo Trương bá lui xuống. Nhân gia muốn vào cửa, Trương bá là một ông già không thể cứng rắn giữ chặt hai đại cô nương không cho vào.

“Hào, Lưu tiểu thư phải không? Bản quan thân là quan phụ mẫu, bảo hộ dân chúng là chuyện bản quan phải làm. Nếu không có chuyện gì, người trở về đi! Bản quan còn có công vụ cần xử lý, không thể lưu lại Lưu tiểu thư rồi.” Tiểu Sắc mở miệng hạ lệnh trực khách.

“Đại nhân, Cẩm Nương rất hâm mộ tính tình đại nhân. Nếu có chuyện gì cần thương lượng về tiền bạc, đại nhân cứ tới tìm ta. Ngài cũng biết lạc đà gầy còn hơn ngựa béo. Tuy nhà chúng ta làm ăn buôn bán thất bại.

Nhưng mà gia phụ vẫn muốn vì dân chúng Vạn Huyện chúng ta làm chút chuyện. Dù sao chúng ta cũng định cư ở đây thời gian dài, dù sao vẫn phải nghĩ tới đường lui cho mình.” Nữ tử kêu Cẩm Nương chân thành nói. Đôi mắt lại còn nháy với Tiểu Sắc.

Bởi vì lúc ấy nhìn Tiểu Sắc cướp tiền của thổ phỉ, cho nên Lưu Cẩm Nương cho rằng Tiểu Sắc nhất định là một tham quan. Nàng cũng không tin mình nói rõ ràng như vậy, đối phương không cần câu.

Tiểu Sắc nghe xong hơi mỉm cười, mở miệng nói: “Được, nếu Lưu tiểu thư có ý tốt như vậy. Sau này bản quan nhất định sẽ nhận ý tốt của Lưu viên ngoại và dân làm vài chuyện.” Không phải người có tiền sao? Tỷ sẽ làm chủ từ người!

Lưu Cẩm Nương thấy mục tiêu ban đầu gần đạt được. E lệ nhìn về phía Tiểu Sắc, sau đó thi lễ. Đôi mắt thi thoảng khẽ liếc, quả thực câu hồn đoạt phách.

Tinh thần Tiểu Sắc rung lên, nghĩ thầm, con bà nó dám sử dụng thuật thôi miên với tỷ. Ai sợ ai? Hiện tại có phạm nhân nào mà tỷ chưa thẩm vấn qua, thuật thôi miên nho nhỏ này sẽ làm được gì? Tiểu Sắc đưa dai mở mắt thật to nhìn về phía Lưu Cẩm Nương. Thẳng cho đến khi cả người Lưu Cẩm Nương mềm mại, cảm giác mình không thể động. Chỉ kém chút nữa quên mất đêm nay là ngày nào?

“Tiểu thư, tiểu thư, Tiểu đại nhân đã đi rồi! Tiểu thư!” Nha hoàn Lục Nhi nhìn bộ dáng tiểu thư nhà mình, trong lòng âm thầm lắc đầu. Là một nữ nhân háo sắc như vậy, thật sự có thể hoàn thành nhiệm vụ mà chủ tử giao sao?

“Lục nhi, người thấy được sao? Vừa rồi Tiểu đại nhân liếc mắt đưa tình với ta. Người nói xem có phải mị thuật của ta thành công rồi không?” Về mặt Lưu Cẩm Nương e lệ, mặt đầy hoa đào. Lục nhi không nghĩ như vậy, vừa rồi Tiểu đại nhân nháy mắt với tiểu thư nhà mình. Lại không thấy được mình bị tiểu thư mê hoặc.

Tiểu đại nhân hành động như vậy, lộ ra một chút tà khí! Hơn nữa hấn đánh bọn cướp để cướp tiền, vừa rồi còn liếc mắt đưa tình với tiểu thư nhà mình. Chẳng lẽ Tiểu đại nhân đôi tính rồi sao? Nhân gia đều nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời mà? Tiểu nha hoàn Lục nhi hơi hồ đồ.

Chủ tớ Lưu Cẩm Nương đi rồi, nha hoàn Tiểu Tứ đứng ở cửa phòng cười đau cả bụng. Chủ tử nhà mình đùa quá rồi. Biết rõ đối phương không có ý tốt, còn cố ý trêu đùa người ta. Mị nhân làm người kia si mê đến đâu óc choáng váng.

“Phu nhân, vừa rồi đại nhân thật sự quá lợi hại. Ha ha, làm ta cười chết mất. Nữ nhân kia thật sự rất ngu ngốc.” Tiểu Tứ đi theo Tiểu Sắc mấy năm nay cái gì cũng dám nói.

Tẩu tử Trương thị lại không lạc quan như vậy, đối phương tuyệt đối không phải là người thường. Bằng không cũng không dám náo hậu trạch huyện nha. Bởi vì căn bản các nàng không đem Huyện thái gia thất phẩm này để vào mắt.

“Mẫu thân, Liên nhi đói bụng. Trong nhà đã làm xong cơm rồi sao?” Liên Nhi chơi mò hôi đầy đầu chạy tiến vào, thờ hồn hèn nói.

Tẩu tử Trương thị móc khăn ra lau mồ hôi trên trán nữ nhi. Lúc này mới cười nói: “Liên Nhi, ở bên ngoài có người xa lạ tới nói chuyện với Liên Nhi không?”

“Ừm, có ạ, có một lão bá bá hỏi quan hệ giữa phụ thân và mẫu thân của Liên Nhi có tốt không? Có thường xuyên cãi nhau không? Liên Nhi nói phụ thân và mẫu thân chưa bao giờ cãi nhau. Mỗi lần phụ thân ra ngoài trở về, đều mang thật nhiều thứ tốt cho Liên Nhi.” Liên Nhi chu cái miệng nhỏ, cùng sử dụng cánh tay béo nhỏ khoa tay múa chân nói.

Tiểu hài tử không nói dối, nhưng mà đúng thật là mỗi lần phụ thân Liên Nhi trở về đều mang quà cho Liên Nhi. Phụ thân rất ít khi trở về, phụ thân trong nhà là cô cô giả dạng. Phụ thân về lại vội vàng đi như thế sao có thể cãi nhau với mẫu thân! Nhìn bộ dáng nữ nhi như quỷ linh tinh, trên mặt tẩu tử Trương thị rốt cuộc cũng lộ ra tươi cười.

Về mặt Lý bộ đầu trong nha môn nôn nóng nói: “Đại nhân, ngài đã trở lại. Gần đây trong nhà Lữ địa chủ ở thành đông thường xuyên bị quỷ nháo. Lão bà Lữ địa chủ đang sống sờ sờ bị hù dọa mà chết. Thuộc hạ cũng đã đi tra xét, các hộ gia đình xung quanh bị dọa lục tục trốn đến nhà người thân thích ở.

Thuộc hạ cũng xem xét hiện trường, dấu chân to dài chừng hơn hai thước. Có người gan lớn buổi tối trộm đến xem, quả thật có một quái vật thân bạch y, tóc tai bù xù, luôn hướng trong nhà Lữ địa chủ di chuyển. Thân cao chừng hai trượng, tóc bạc dài, ánh mắt còn lớn hơn chuông đồng! Người nhìn lên bị dọa sợ tiểu trong quần!”

Tiểu Sắc ngồi trên đại đường, lâm vào trầm tư. Có án tử nào mà nàng chưa thấy qua chứ? Cái gì mà (Tây Oan Lục: Rửa oan), (Địch bản xử án: Vụ án rắc rối), (Mười kỳ oan), liên thư mình cũng biết ít nhiều. Rõ ràng là người già quý, tự nhiên đem những cổ nhân dọa thành như vậy. Thật là buồn cười.

“Lý bộ đầu, chúng ta đến hiện trường xem một lát.” Tiểu Sắc mở miệng nói. “Tiểu Ngũ, người đi cùng ta! Thuận tiện người nói cho phu nhân và Tiểu Tứ, hai ngày này bản quan rất bận, buổi tối không cần chờ ta ăn cơm cùng.” Nói xong liền đi theo Lý bộ đầu ra ngoài.

Chương 12: Bắt Quỷ Lữ Trạch.

Edit: meowluoi.

Hôm nay đám mây hơi che trắng, ánh trắng tựa như một hải tử buống binh chơi trốn tìm cùng mây đen. Khi thì mây che trắng, khi thì trắng che mây. Dưới ánh trắng thành đông Vạn Huyện, trong nhà Lữ địa chủ dựng lều tâm linh. Bởi vì lão bà Lữ địa chủ bị quỷ hù chết. Bọn hạ nhân trong nhà, một đám lo lắng đề phòng. Trời tối cố gắng không ra ngoài.

Cho dù ra ngoài, cũng là hai hoặc ba người đi vội vàng. Trên đường cái truyền đến âm thanh “Bang, bang bang, cạch, cạch cạch! Thời tiết hanh khô, cẩn thận cùi lừa! Bang, bang bang...” Lão Vương Đầu vừa đánh vừa mang theo tiểu đồ đệ, vừa đi vừa tán gẫu.

“Sư phụ, chúng ta có thể đi nhanh hơn được không, nghe người ta nói gần đây nhà Lữ địa chủ không sạch sẽ. Nhờ đâu dựng tới đồ dơ bẩn thì phải làm sao giờ? Lão bà Lữ địa chủ đang sống cũng bị hù chết! Hiện tại quan tài còn đang để ở linh đường!” Một tay Triệu Sáu xách đèn lồng, một tay cầm chiêng đồng nhỏ, khẩn trương nói.

“Sáu à, sợ cái gì? Chúng ta đều là người thành thật lại chưa làm chuyện gì trái với lương tâm, quỷ bắt đều là người xấu. Được rồi, con cũng đừng dọa mình nữa. Lão bà Lữ địa chủ không làm chuyện trái với lương tâm, tự mình hù dọa mình mà chết.

Những người làm chuyện trái với lương tâm, nửa đêm có gió thổi qua, chắc chắn sẽ bị dọa cả người run run. Sợ những oan hồn bọn họ hại chết tới đời mạng.” Lão Vương Đầu vừa gõ vừa tiếp thêm can đảm cho đồ đệ mình.

“Sư... phụ... Sư phụ, vừa rồi có... Có cái gì màu trắng, một tên gia hỏa thật to tiến... vào gia viện Lữ địa chủ... Từ...” Triệu Sáu bị dọa sắc mặt tái nhợt, nói chuyện cũng không lưu loát, chân càng mềm nhũn bước đi không được.

Lão Vương Đầu ngẩng đầu nhìn xem, vừa lúc nhìn thấy một quái vật khổng lồ màu trắng, phi thân vào gia viện Lữ địa chủ. Nghĩ thầm má ơi, bà ngoại ơi, bà ngoại bà ngoại ơi, bà ngoại ơi. Đây.. Thật sự ở đây có thứ không sạch sẽ.

Lão Vương Đầu cũng bị dọa da đầu tê dại. Lại nghĩ quỷ sợ ác nhân, mình giả bộ hung ác một chút. Đúng vậy, giống như hung thần ác sát. Quỷ sẽ sợ mình. Miệng vẫn không ngừng nói: “Sáu à, đừng sợ, nhất định là hoa mắt rồi. Cái gì cũng không nhìn được... Nhìn lắm!”

Sau đó kéo đồ đệ Triệu Sáu của mình dậy, nói một tiếng: “Chạy mau! Hiện tại không chạy thì đợi đến khi nào?” Không thể không nói Lão Vương Đầu bạo phát thế lực kinh người. Lúc máu chốt không cần đồ, “Ầm, xoạch” gõ mõ và chuông đồng đều ném đi. Đèn lồng cũng bị rơi xuống đất. Gió thổi qua “Hô” một chút. Đèn lồng sáng lên, một lát sau hóa thành tro tàn.

Hai thầy trò Lão Vương Đầu chạy rất nhanh, cũng may không tiểu ra quần. Hai người vừa chạy vừa thở hổn hển. Vừa chạy vừa kêu: “Ai nha, mẹ ơi, lúc này cần phải cẩn thận... Thật sự có quỷ...”

Tiểu Sắc mang theo đám người Lý bộ đầu trốn trong tối. Bỗng nhiên nhìn thấy từ trên tường phiêu phiêu, quái vật tiến vào cũng không khỏi khiếp sợ. Không phải mấy người Tiểu Sắc nhất gan. Thật sự là bởi vì quái vật màu trắng khổng lồ kia, nó... Nó không có bóng.

Trên trán Tiểu Sắc chảy ra mồ hôi. Lý bộ mang theo mấy nha dịch cũng bị dọa không dám động. Có hai tiểu nhân nhất gan hàm răng va vào nhau, hai chân không ngừng run. Ngay cả Tiểu Ngũ ngày thường luôn gan dạ cũng nhịn không được dựa gần vào chủ tử nhà mình một chút.

Tay nhỏ không tự chủ được túm chặt quần áo Tiểu Sắc, rốt cuộc Tiểu Ngũ vẫn là một hải tử mười tuổi. Tiểu Sắc nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng nhịn không được tim đập nhanh. Mình là người đứng đầu, nếu mình cũng sợ, thủ hạ phải làm sao bây giờ?

Tiểu Sắc tiện tay lấy hồ lô rượu bên eo mình, đây là rượu lúc chàng vụng Tiểu Ngũ mang đến cho mình. Tẩu tử nghe nói buổi tối mình đi tra án, mang đến rượu nhường thanh mai nhà làm. Độ cũng không quá cao, nói là buổi tối lạnh uống một ngụm, vừa ấm bụng lại đỡ mệt hơn. Không phải nói rượu làm tăng can đảm sao? Tiểu Sắc lấy tiểu hồ lô ra uống vài ngụm.

“Chủ tử, có thể cho Tiểu Ngũ uống hai ngụm được không?” Tiểu Ngũ dùng mũi ngửi, lập tức trùng thềm trong bụng nổi lên. Từ khi sư phụ mất tích, mình đã lâu không có uống rượu. Tiểu Sắc nương theo ánh trắng liếc Tiểu Ngũ một cái, nhìn bộ dáng Tiểu Ngũ tội nghiệp, tựa như con mèo bị người ta vút bỏ, ánh mắt muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu.

Tiểu Sắc dùng quần áo lau miệng hồ lô. “Này, tiểu hải tử uống ít thôi, đừng uống say!” Tiểu Ngũ tiếp nhận hồ lô một hơi uống, nghĩ thầm rượu này thật thơm! Sau khi uống xong cảm thấy trong lòng mình can đảm hơn, không còn sợ hãi như lúc nãy.

Lý bộ đầu bên cạnh cùng mấy nha dịch về mặt chờ mong nhìn Tiểu Ngũ. Tiểu Ngũ liếc mắt nhìn chủ tử nhà mình một cái, Tiểu Sắc ra hiệu, đem miệng hồ lô đến gần Lý bộ đầu. Lý bộ đầu cùng mấy nha dịch uống vài hớp, rượu trong bình hồ lô đã thấy đáy.

Lúc này quái vật khổng lồ đang ở trong viện không ngừng nhảy. Một chút một chút hướng về viện Lữ địa chủ nhảy đi. Trong miệng phát ra âm thanh “Pi... pi... pĩ”. Tóc bạc dài ở phía sau. Chân to “Loảng xoảng, loãng xoảng, loãng xoảng” giẫm trên mặt đất, làm cho người ta cảm giác quái vật khổng lồ này phân lượng không nhẹ.

Lúc này bọn hạ nhân trong phủ Lữ địa chủ bị dọa chạy không còn thân ảnh, ngay cả lính đường cũng trốn trốn. Một đám chen chúc ở trong phòng, giúp nhau tăng thêm can đảm. Một đám người bị dọa sợ không dám thở mạnh. Cũng có tiểu nhân lá gan nhỏ bị dọa tiểu trong quần. Lúc này người bên cạnh chẳng quan tâm đến mùi khai, một đám người bị dọa mặt mũi trắng bệch.

Lữ địa chủ nhìn trộm thấy quái vật khổng lồ đi vào trước cửa mình, trực tiếp chui vào dưới bàn. Mồ hôi theo gương mặt chảy xuống. Mồ hôi trên đầu đều chảy tới trong mắt, nấn nấn che mắt tầm mắt. Lữ địa chủ dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán.

Miệng nói lung tung: “Thiên linh linh, địa linh linh, Vương Mẫu nương nương hiển linh! Thái Thượng Lão Quân, Trương Thiên Sư, Thác Tháp Lý Thiên Vương, tam thái tử Na Tra... Quan Thế Âm Bồ Tát, Phật Tổ Như Lai...” Lữ địa chủ bị dọa cả người phát run, một tay cầm kiếm gỗ, một tay cầm bùa hộ mệnh. Đem thần tiên trên trời điểm danh một lần.

“Keng” một tiếng, cửa phòng Lữ địa chủ bị quái vật khổng lồ đá văng ra. Một cánh cửa rớt ra khỏi khung cửa. Ánh trăng chiếu vào trong phòng, chiếu rõ quái vật khổng lồ! Lữ địa chủ bị dọa kêu to “A” một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

Quái vật khổng lồ màu trắng cười nhạo một tiếng, đang chuẩn bị tiến lên xem kết quả. Lúc này chỉ nghe phía sau có người kêu: “Đại gia người, người tiếp chiêu của lão gia ta đi! Phốc!” Một chậu máu chó mực hắt lên đầu quái vật.

Bạn đang đọc truyện *Giả Quan Huyện Đẩu Địa Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.